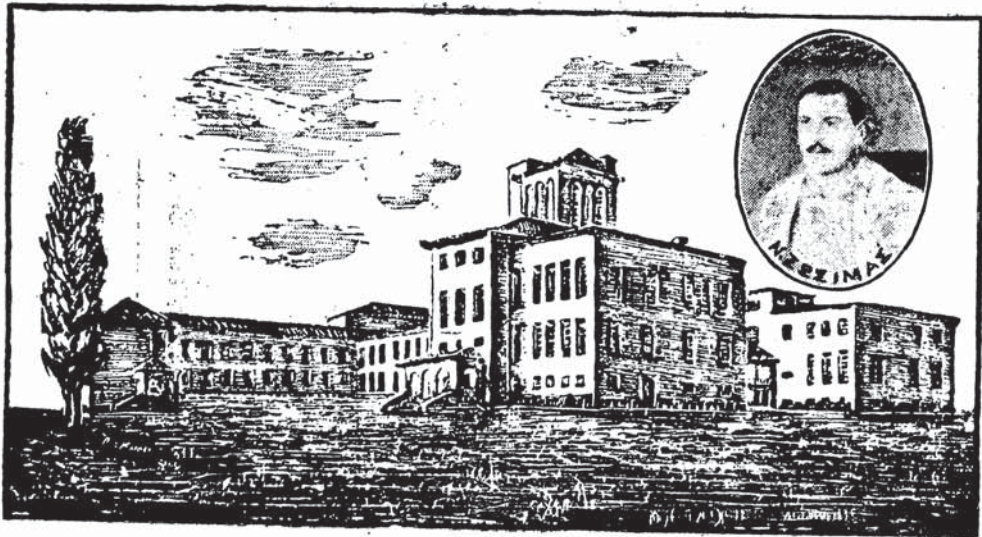


ΟΙ ΖΩΣΙΜΑΔΕΣ



ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΤΥΠΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΤΗΣ ΖΩΣΙΜΑΙΑΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ 1958

ΕΤΟΣ Β'

ΤΕΥΧΟΣ 4



ΟΙ ΗΠΕΙΡΩΤΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ



ΜΕΘΟΔΙΟΣ ΑΝΘΡΑΚΙΤΗΣ

ΜΕΘΟΔΙΟΣ ΑΝΘΡΑΚΙΤΗΣ



ΟΙ ΖΩΣΙΜΑΔΑΙ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΡΟΤΥΠΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΖΩΣΙΜΑΙΑΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Έτος Β΄.



ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1958



Τεύχος 4

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΥΛΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Συντάσσεται από τους μαθητάς και μαθητριάς
των Προτύπων Δημ. Σχολείων τής Ζ.Π.Α.

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ
ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Ο ΠΩΣ έμεις μετρούμε τὰ χρόνια μας, έτσι και τὸ περιοδικό μας μετράει τὰ δικά του. Μπήκε τώρα στὸ δεύτερο χρόνο τῆς ζωῆς του. Μεγάλωσε, ὅπως λέμε. Καὶ σὰ «μεγαλύτερο» πὺν ἔγινε ἔχει ἀπὸ ὄλους μας μεγαλύτερες ἀπαιτήσεις. Ἐχει τὴν ἀξίωση νὰ προσέχουμε περισσότερο, ὅσα τοῦ στέλλουμε γιὰ δημοσίευση. Κάθε χρόνο θέλει νὰ γίνεται τελειότερο καὶ στὴν ἐμφάνιση καὶ στὸ περιεχόμενο. Ἀπὸ μᾶς ἐξαρτᾶται νὰ τὸ βγάλουμε... ἀσπροπρόσωπο, ἀνάμεσα σ' ὄλα τὰ περιοδικὰ τοῦ εἴδους του πὺν κυκλοφοροῦν στὴν πατρίδα μας. Ἐμεις ἔχουμε τὴ γνώμη πὺς οἱ μαθητὰι τῶν Προτύπων τῆς Ἀκαδημίας μας μποροῦν νὰ τὸ κάνουν ὑπόδειγμα περιοδικοῦ σ' ὄλη τὴν Ἑλλάδα. Πίστη καὶ θέληση χρειάζεται. Κι' ἐπειδὴ καὶ τὰ δυὸ ὑπάρχουν, γι' αὐτὸ εἴμαστε βέβαιοι ὅτι μὲ κάθε καινούργια σχολικὴ χρονιὰ κάτι καλλίτερο θὰ ἔχουμε νὰ παρουσιάσουμε.

ΤΟ «Κέντρο τῆς παιδικῆς χαρᾶς» τῶν Σχολείων μας ἄρχισε νὰ λειτουργῆ. Κούνιες, ντραμπάλες καὶ τόσα ἄλλα παιγνίδια μᾶς περιμένουν κάθε διάλειμμα. Καὶ μεῖς — γιὰτὶ νὰ τὸ κρῖψουμε; — νοιώθουμε ἰδιαιτέρη χαρὰ ὅταν ἀκοῦμε τὸ κουδούνι νὰ χτυπᾶ σὰ νὰ μᾶς λέη: «Ὡρα γιὰ παιγνίδι...». Βιαζόμαστε γι' αὐτὸ νὰ προκάνουμε, γιὰ νὰ μὴν πάη χαμένο οὔτε ἓνα λεπτό. Ναί, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ βία μας δημιουργεῖ πολλές φορὲς ἀνωμαλίες στὴν ἔξοδο τῶν συμμαθητῶν μας κατὰ τὴν ὥρα τοῦ διαλείμματος. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ γίνουμε πὺς πειθαρχικοί, περισσότερο τὰ παιδιά τῶν μεγαλύτερων τάξεων, γιὰτὶ δὲν μᾶς χρωστοῦν τίποτε οἱ ἄλλοι συμμαθητὰι μας, πὺς δὲν ἔχουν σειρὰ νὰ μποῦν στὸ κέντρο τῆς παιδικῆς χαρᾶς, νὰ τοῦς... σαρώνουμε μὲ τὴ βία μας. Ἀνάγκη εἶναι ἀκόμα νὰ πειθαρχήσουμε καὶ κατὰ τὴν ὥρα τοῦ παιγνιδιοῦ, γιὰ νὰ μὴν ἔχουμε ἀτυχήματα. Λίγη θέληση χρειάζεται κι' ὄλα θὰ γίνονται μὲ τάξη καὶ ἡσυχία. Καὶ λίγη ὑπομονή, ὅσπου νᾶρθουν πάλι οἱ καλὲς μέρες τῆς ἀνοιξῆς, γιὰτὶ τώρα μὲ τὰ κρύα καὶ τὶς βροχὲς τὸ κέντρο νεκρὸ ἦθεκε...

Η ΔΑΝΕΙΣΤΙΚΗ μας βιβλιοθήκη ἀνοίξε καὶ πάλι τὶς πόρτες τῆς καὶ μᾶς προσκαλεῖ νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦμε. Φέτος πλουτίστηκε καὶ μὲ νέα βιβλία κι' ἔτσι οἱ... βιβλιοφάγοι — κι' εἶναι τόσο πολλοὶ αὐτοί! — θὰ βροῦν τρόπο νὰ... ξεθυμάνουν. Εἶναι ὅμως ἀνάγκη νὰ ὑπενθυμίσουμε καὶ πάλι δυὸ ὑποχρεώσεις μας: Νὰ μὴ δανειζόμαστε πολλὰ βιβλία μᾶς — περιμένουν κι' ἄλλοι συμμαθητὰι μας νὰ διαβάσουν — καὶ δεύτερο νὰ μὴ καθυστεροῦμε τὴν παράδοση τῶν βιβλίων. Ἀκόμα νὰ μὴν ἐνοχλοῦμε τοῦς κ.κ. σπουδαστὰς τῆς Ἀκαδημίας, πὺς ἔχουν ἀναλάβει τὴ φροντίδα τοῦ δανεισμοῦ, νὰ μᾶς δίνουν ἢ νὰ παίρνουν βιβλία σὲ ὄρες ἀκατάλληλες.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ τοῦς συμμαθητὰς μας ὄλων τῶν σχολείων τῆς Ἑλλάδος πὺς παίρνουν τὸ περιοδικό μᾶς νὰ μᾶς γράφουν τὶς κρῖ-

σεις τοῦς γι' αὐτό. Θᾶχουμε νὰ ὠφεληθοῦμε πολλὰ ἀπὸ τὴ γνώμη τοῦς. Ἀκόμα τοῦς δηλώνουμε πὺς οἱ στῆλες τοῦ περιοδικοῦ μας εἶναι ἀνοιχτὲς γιὰ νὰ φιλοξενήσουν συνεργασία τοῦς. Αὐτὸ θὰ γίνη αἰτία καὶ μεῖς νὰ γνωρίσουμε κι' ἄλλες περιοχὲς τῆς ὁμορφῆς Πατρίδας μας κι' αὐτοὶ νὰ πλουτίσουν τὶς γνώσεις τῶν γιὰ τὴν Ἠπειρο. Περιμένουμε λοιπόν.

ΜΕΡΙΚΟΙ ἀπὸ τοῦς συμμαθητὰς μας — ὀλίγοι εὐτυχῶς — ὅταν κατεβαίνουν στὴν αὐλὴ κατὰ τὰ διαλείμματα, νομίζουν ὅτι ὄλη ἡ ἔκτασις εἶναι δικὸ τοῦς οἰκόπεδο καὶ γι' αὐτὸ παίζοντας δὲ βλέπουν τίποτε μπροστὰ τοῦς. Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν τρελλῶν τρεξιμάτων τοῦς εἶναι καὶ οἱ ἴδιοι νὰ πέφτουν συχνὰ κάτω καὶ νὰ πληγώνονται — βάζοντας ἔτσι σὲ μπελάδες καὶ τὶς ἐπιστάτριες πὺς τρέχουν νὰ δώσουν τὶς «πρῶτες βοήθειες» στοῦς... τραυματίες — ἀλλὰ καὶ ἄλλοι νὰ παρασύρουν καὶ νὰ τραυματίζουν, μάλιστα μαθητὰς μικρότερων τάξεων. Πρέπει λοιπόν νὰ καταλάβουν οἱ λίγοι αὐτοὶ συμμαθητὰι μας ὅτι ἔχουν κι' ἄλλοι δικαίωμα νὰ παίξουν στὴν αὐλὴ καὶ νὰ ἀλλάξουν τακτικὴ... Ἄς τὸ κάνουν μόνοι τοῦς αὐτό, προτοῦ ἀναγκαθοῦν νὰ ἐπέμβουν οἱ διδάσκαλοι μᾶς καὶ τοῦς ὑποχρεώσουν νὰ ἀκολουθήσουν τὶς συμβουλὲς τῶν...

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Τὴ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Περιοδικοῦ μᾶς γιὰ τὸ σχολικὸ ἔτος 1958 - 59 ἀποτελοῦν οἱ ἑξῆς συμμαθητὰι μᾶς:

- 1) Μιράντα Χρηστίδου
- 2) Ἀγλατὰ Σάρα
- 3) Ἰωάν. Βακόλας
- 4) Παναγ. Φλώρος
- 5) Ἑλλη Πούλη
- 6) Θεοδώρα Ζιώγα

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ...

Ο ΑΓΙΑΣΜΟΣ

Με μεγάλη χαρά περιμέναμε όλοι οι μαθηταί των Προτύπων Ζ. Π.Α. την Παρασκευήν 27 Σεπτεμβρίου. Είχαμε μάθει ότι την ημέρα αυτή θα γινόταν ο άγιασμός.

Την καθορισμένη ώρα το σχολείο γέμισε από μπλέ ποδιές και άσπρους νιακάδες. Ήταν τα παιδιά που στο πρόσωπό τους έλαμπε η χαρά διότι ξαναγυρίζαν στο σχολείο.

Τα μικρά είχαν καθήσει σε μιά νωνιά και παρακολουθούσαν τα παιχνίδια των μεγαλύτερων μαθητών.

Έπί τέλους, έφθασε και η στιγμή που με τόση αγωνία περιμέναμε, ιδιαιτέως έμεις οι μαθηταί της Στ' τάξεως, γιατί τελευταία γρονιά θα είμεθα με τους αγαπημένους μας δασκάλους που μαζί των περάσαμε 6 χρόνια.

Με εϋλάβεια ακούσαμε τα ιερά λόγια που έψαλλε ο παπᾶς στον άγιασμό. Και με συγκίνησι παρακολουθήσαμε τα λόγια του κ. Παπαζήση. Σάν ένα φωτεινό όραμα πέρασαν οι στιγμές που έζησα και είδα τον εαυτό μου στην γραμμίην και την κυρία Χατζηανέστη που προσπαθούσε ματαίως να μᾶς βάλη στις γραμμές μας. Και το όραμα αυτό έσβησε όταν ακούσα τους τελευταίους λό-

γους του κ. Διευθυντού:

«...Καλή χρονιά και τις συμβουλές μου που για πολλούς είναι και οι τελευταίες να τις βάλετε βαθειά στο μυαλό σας και να τις εφαρμόξετε στη ζωή σας, στο σχολείο και στο σπίτι...».

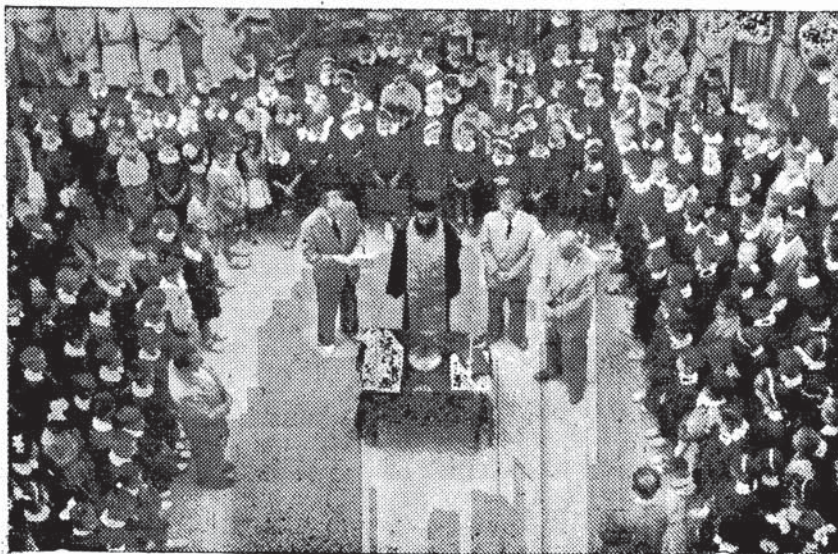
ΙΩΑΝ. Κ. ΒΑΚΟΛΑΣ
Στ' Τάξις 6)ξίου

Ύποδεχόμαστε τους μικρούς μαθητάς

Ήταν ένα ήλιόλουστο Φθινοπωρινό πρωί. Ο όλόλαμπρος ήλιος σκόρπιζε τα χρύσαφένια του χαμόγελα σ' όλη τη φύση. Η ημέρα αυτή ή 27η Σεπτεμβρίου ήταν πολύ ανούμενη για όλα τα παιδιά, μα ι διαιτέως τα μικρά, που πρώτη φο-



Μετά το τέλος της γιορτής προσφέρονται γλυκά στους μικρούς μαθητάς



Οι μαθηταί των Προτύπων παρακολουθούν με εϋλάβειαν τον άγιασμό στην αύλη των Σχολείων

ρά πήγαιναν σχολείο.

Ο δρόμος προς το σχολείο είχε γεμίσει από τις μπλέ ποδιές. Τα μικρά παιδάκια ένοιωθαν μεγάλη περιφάνεια καθώς κρατούσαν από το χέρι τις καλές τους μανούλες.

Όλα ήσαν χαρούμενα και γελαστά, γιατί θ' άρχιζαν μιά νέα ζωή. Ως προχθές ακόμη ήσαν στην άγκαλιά των μητέρων των, αλλά τώρα θ' αποκτούσαν και μιά δεύτερη μάνα, το σχολείο.

Στη μεγάλη αίθουσα των τελετών της Ακαδημίας, συγκεντρωθήκαμε όλοι για να τα καλωσορίσωμε. Έμεις τα παιδιά της Στ' τάξεως είχαμε προετοιμαστή γι' αυτή την ύποδοχή και μέσα στην αίθουσα είχαμε αγωνία αν θα κατορθώναμε να τα ευχαριστήσωμε και να τους δώσωμε καλές έντυπώσεις απ' την σχολική ζωή.

Η γιορτή άρχισε με μιά προσευχή που ψάλλαμε. Όλοι μας είχα-



ΣΤΟΝ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ

ΩΣ ΚΑΛΛΙΤΕΡΗ ΜΑΘΗΤΡΙΑ ΤΟΥ 1958 ΑΝΑΔΕΙΧΤΗΚΕ Η Μ. ΧΡΗΣΤΙΔΟΥ ΤΩΝ ΠΡΟΤΥΠΩΝ ΜΑΣ

Η ΤΕΛΕΤΗ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΙΝΑ

Στις 10 Αυγούστου έγινε με επισημότητα και επιτυχία ο Α' Πανελλήνιος Ραδιοφωνικός διαγωνισμός για τον πύο καλό μαθητή του 1958. Τα βραβεία έδωσε ή βιομηχανία παιδικών τροφών Ι. Γιώτιη.

Η γιορτή έγινε στο Δημαρχείο τών Αθηνών. Έκει ήταν ο Δήμαρχος κ. Κατσώτας, ο κ. Ι. Γιώτιης, πολλοί επίσημοι και πλήθος κόσμου.

Πρόεδρος τής επιτροπής ήταν ο μεγάλος Ακαδημαϊκός και Λογοτέχνης, κ. Στράτης Μυριβήλης.

Τό θέμα τής εκθέσεως πού έγραψαν οί μικροί μαθηταί ήταν «Καλώς μās ήλθεσ Καλοκαίρι».

Τήν άλλη μέρα ή επιτροπή ανέδειξε τούς τρεις πρώτους νικητάς πού κέρδισαν τά βραβεία τών 5.000 δραχ. 3.000 δραχ. και 2.000 δραχ. Τό πρώτοβραβείο κέρδισε ή Μιράντα Χρησιδου τής Ε' τάξεως τού 6)ξιου Προτύπου τής Παιδαγωγικής Ακαδημίας Ιωαννίνων. Τό δεύτερο ή Βασιλική Μασουρίδου από τόν Πειραιά και τό τρίτο ή Ελένη Κονσολάκη από τήν Αθήνα. Στο διαγωνισμό αυτό πη-

με τά μάτια μας καρφωμένα στούς μικρούς μαθητάς, πού καθόταν στα πρώτα καθίσματα, συνεσταλμένοι, ντροπαλοί. Έμεις προσπαθούσαμε νά τούς διασκεδάσωμε, άλλ' αυτοί, μιά και θρισκόταν σε άγνωστο περιβάλλον, χαμογελοῦσαν πολύ δειλά. Μιά συμμαθήτριά μας τούς μίλησε απ' τή σκηνή πολύ στοργικά. «Αγαπημένα μας αδελφάκια, τούς είπε, καλώς ώρίσατε, στο αγαπημένο μας σχολείο, τήν Ακαδημία. Έδώ θα τά περάσωμε πον ώραία. Θα σās αγαπούμε όλα τά παιδιά. Από σήμερα θα είσθε και σεΐς μαθηταί τών Προτύπων...». Τούς είπαμε πολλά ποιήματα και άστεία τραγουδάκια. Τούς μοιράσαμε και σοκολάτες. Τα μικρά παιδιά ευχαριστήθηκαν από αυτές μας τίς εκδηλώσεις και ξεθάρρεψαν.

Η γιορτή τελείωσε με πολλές ευχές κι' όλοι ίκανοποιηθήκαμε, σάν είδαμε τά μικρά νά μās αποχαιρετοῦν χαρούμενα και γελαστά.

ραν μέρος 3.480 μικροί μαθηταί απ' όλα τά μέρη τής Ελλάδος.

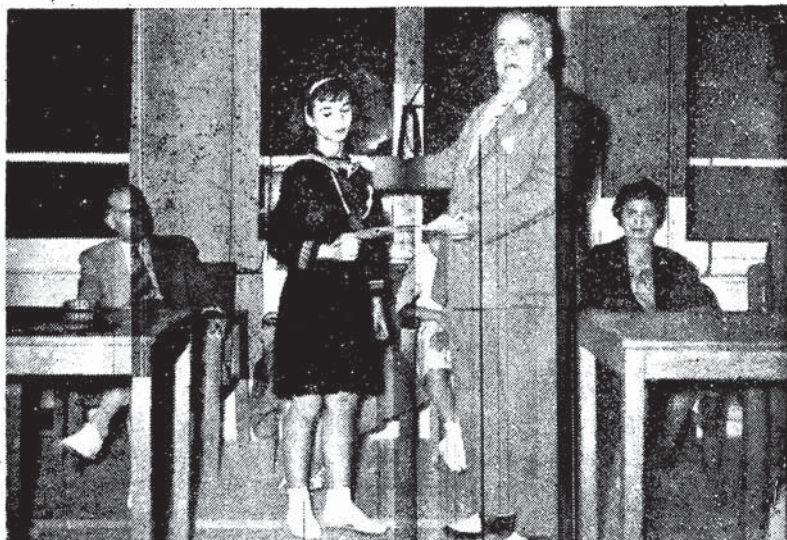
Τήν 1ην Οκτωβρίου στήν Λέσχην Αξ)κων ο κ. Δήμαρχος Ιωαννιτών έδωσε εις τήν νικήτριά τó βραβείο και τήν έπιταγή. Στή γιορτή πού ένινε, παρευρέθηκαν αί Άρσάι τής πόλεως, πολλοί διδάσκαλοι και μαθηταί από όλα τά σχολεία.

Μίλησε ο κ. επιθεωρητής τών Δημοτικών Σχολείων και ο κ. Θε-

οδωρόπουλος εκ μέρους τής Ακαδημίας.

Η τελετή τέλειωσε με τόν χορό τών μικρών μαθητριών πού χορεύσαν Ηπειρωτικούς χορούς.

Είναί τιμή για τά σχολεία τής Ακαδημίας, ή βράβευσις τής συμμαθητριάς μας, πρῶγμα πού δείχνει ότι τά Γιάννινα εξακολουθοῦν νά είναί «πρώτα σ' άρματα, τά γρόσια και τά γράμματα».



Ο Δήμαρχος κ. Σακκάς προσφέρει στήν Μιράντα Χρησιδου τό βραβείο και τήν έπιταγή

Η γιορτή τού παιδιού

Σήμερα είναι ή γιορτή τού παιδιού.

Στό δεύτερο διάλειμμα, ή κυρία εκτύπησε τό κουδούνι και μπήκαμε όλες οί τάξεις γραμμή στη σάλλα. Ο κύριος Νικολαΐδης άνοιξε τό μαγνητόφωνο.

Τό μαγνητόφωνο έλεγε:

«Οί γονεΐς πρέπει νά μās προσέχουν από τίς κακές παρέες.

Νά μη πηγαίνωμε στα άκατάλληλα θέατρα, νά μη μās παίρνουν άκατάλληλα βιβλία, νά μās προσέχουν νά μη λέμε άσχημα λόγια.

Νά γίνουμε καλά έλληνόπουλα και καλά χριστιανόπουλα.

Νά γίνουμε καλοί άνθρωποι.

Όταν μεγαλώσωμε νά γίνουμε καλοί επιστήμονες, γραμματισμένοι άνθρωποι, άνθρωποι χρήσιμοι σ' όλον. Όταν μās καλέση ή πατρίδα μας νά πάρωμε άμέσως τά όπλα και νά πολεμήσωμε δλόψυχα για τήν τιμή της και τήν έλευθερία τής Φυλής μας.

Έτσι κάνει κάθε γενεά.

Από τά παλιά χρόνια τά παιδιά της τήν δόξασαν και τήν έκαναν ξακουστή σ' όλον τόν κόσμο, γιατί μαθαίνουν από μικρά «τι θα πη Ελλάδα».

Γι' αυτό κι' έμεις παιδιά, θα πρέπει ν' ακούμε τίς συμβουλές τών μεγαλύτερων μας, για νά γί-

Ο,ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

Μιά γιορτή τοῦ σπιτιοῦ μου

Στις 16 τοῦ προηγούμενου. μας μῆνα εἶχα τὴ γιορτὴ μου.

Σὰν ξημέρωσε ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἤμουν ὅλο χαρὰ.

Ἐύπνησα πρωτὶ - πρωτὶ καὶ πῆγα στὴν ἐκκλησία.

Ἀφοῦ ἔφτασα, ἄκουσα μὲ εὐχαρίστηση τὰ ὠραία τροπάρια ποὺ ἔψαλε ὁ παπᾶς.

Ἄμα τελείωσε ἡ ἐκκλησία, γύρισα στὸ σπίτι μου, καὶ βρῆκα ὅλα τὰ ξαδελφάκια μου, ὅπου παίξαμε ὡς τὸ μεσημέρι.

Τὸ μεσημέρι τὰ εἶχα ὅλα τραπέζι.

Τὸ ἀπόγευμα ποὺ ἦρθαν καὶ οἱ συμμαθητὲς μου γιὰ νὰ μᾶς περάσῃ ἡ ὥρα, παίξαμε βάλανε τὸ Γκαραβέλα γιὰ σκορπιὸ γιατί μᾶς τοιμποῦσε τόσο δυνατά!...

Τὸ βράδυ στρώθηκαν ὅλοι οἱ μεγάλοι στὸ φαγητὸ καὶ στὸ γλέντι καὶ μαζί μ' αὐτοὺς κι' ἐγώ.

Αὐτὴ ἡ ἡμέρα θὰ μοῦ μείνῃ ἀξέχαστη.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Δ. ΠΑΛΛΑΣ

Τάξις Γ' 6)ξίου

νομε κι' ἐμεῖς μὴ μέρᾳ σὰν τοὺς προγόνους μας κι' ἀκόμα καλύτερα ἑλληνόπουλα. Νὰ μεγαλώσωμε τὴν πατρίδα μας. Νὰ πάρωμε τὴν Κύπρο μας καὶ τὴν Β. Ἡπειρο. Ὅλα αὐτὰ θὰ τὰ ἐπιτύχωμε μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ μας.

Κάθε ἡμέρα στὴν προσευχὴ μου λέγω:

Θεέ μου, φύλαγε τοὺς γονεῖς

(μου

κι' ὅλα τὰ καλὰ παιδάκια.

Φώτισε τὸ μυαλό μου νὰ

(μάθω

πολλὰ γράμματα καὶ νὰ γίνω καλὸς ἄνθρωπος, γιὰ νὰ φανῶ χρήσιμος στὸν ἑαυτὸ μου, στοὺς γονεῖς μου καὶ στὴν ἀγαπημένη μου πατρίδα».

Αὐτὰ μᾶς εἶπαν οἱ διδάσκαλοι μας στὴν σημερινὴ γιορτὴ τοῦ παιδοῦ...

Παν. Ἀχ. Ἀναγνωστόπουλος

Τάξις Β' 4)ξίου

Τὸ πρῶτο χιόνι στὰ βουνὰ

Τέλη Νοεμβρίου.

Στις πῶ ψηλὲς κορυφὲς τῶν βουνῶν ἔπεσε λεπτὸ χιονάκι.

Μαζεμένοι σὲ ἓνα βουνὸ ὁ γέρο-Χειμῶνας καὶ οἱ τρεῖς γιοὶ του συζητοῦν.

Λέει ὁ Δεκέμβριος:

«Ἐγώ, φέρνω τὸ πρῶτο χιόνι καὶ τὰ Χριστούγεννα».

Καὶ ὁ Ἰανουάριος:

—«Ἐγώ φέρνω τὴν Πρωτοχρονιά. Τὴν περιμένουν τὰ παιδιὰ γιὰ τὴ θὰ τοὺς χαρίσουν δῶρα».

Καὶ τότε ὁ τρελλὸς Φεβρουάριος φωνάζει:

—«Καὶ ἐγώ ἔχω τὴν Ἀποκριά, ποὺ εἶναι χαρούμενη γιορτὴ γιὰ ὅλους μας».

Οἱ ἄνθρωποι αὐτὲς τὶς ἡμέρες φορᾶνε μᾶσκες καὶ διασκεδάζουν.

Ἄμ' τι νομίζετε;».

Τότε μαζεύοντας τὸν πουπουλένιο μαγδύα του ὁ γέρο-Χειμῶνας λέει μὲ τὴν ἡρεμὴ γεροντικὴ φωνή του.

—«Ὅλοι ἄς εἴσθε εὐλογημένοι. Δόξα στὸ Δημιουργό!».

Οἱ γιοὶ του τὸν προσοκύνησαν καὶ ξεκίνησαν οἱ τρεῖς ἔχοντας στὶς πλάτες τοὺς ἄσπρους μαγδύες τους.

Μὰ τοῦ Φλεβάρη ἦταν γεμάτος πολύχρωμα ἀστέρια.

Λὲς νᾶταν ὁ καρτοπόλεμος;

Πῆγαιναν στὴ σειρά, πρῶτος ὁ Δεκέμβριος, δεύτερος ὁ Ἰανουάριος καὶ τρίτος κουτσά, κουτσά ὁ τρελλοφλέβαρος.

Ἐύπνησα ἀπὸ τὸν ὕπνο μου καὶ εἶδα πῶς εἶχε ξημερώσει.

Τὸ τζάκι σιγόναιγε καὶ ἡ ἄσπρη μου γατοῦλα κοιμόταν δίπλα του.

Ὡστόσο πῆγα στὸ παράθυρο περιεργητὰ νὰ δῶ ἂν ἦταν ἀλήθεια ὅλα αὐτὰ, ποὺ ἔβλεπα στὸ ὄνειρό μου. Καὶ ξαφνικὰ φωτίστηκε τὸ πρόσωπό μου.

Εἶχε πέσει τὸ πρῶτο χιόνι. Ἐβλεπα τὸ ἄσπρο τῶν βουνῶν νὰ ἀπλώνεται σὰν ἓνα μεγάλο σεντόνι.

Γιατὶ τὸ χιόνι πρέπει νὰ ξέρειτε μοῦ ἀρέσει πάρα πολύ.

Ἐχει καὶ ὁ Χειμῶνας τὶς χάρες του.

Ἀνδρονίκη Α. Φωτιάδου

Τάξις Γ' 6)ξίου

Φθινόπωρο

—Πατέρα, λέει τὸ Φθινόπωρο στὸν γέρο - χρόνο, δὲν εἶναι καιρὸς νὰ κατέβω κι' ἐγὼ στὴ γῆ; Ὁ ἀδελφὸς μου τὸ Καλοκαίρι κάθισε τρεῖς μῆνες.

—Πῆγαινε, τοῦ λέει ὁ γέρο-Χρόνος. Καὶ τὸ Φθινόπωρο ἐτοιμάζει τὸ φτερωτὸ ἀμάξι του. Παίρνει καὶ τὴ φίλη του τὴ βροχὴ ποὺ ποτίζει τώρα συχνὰ τὴ γῆ καὶ ξεκινᾶ.

Στὸ δρόμο συναντᾶ τὸ Καλοκαίρι ποὺ νυοῖζει φορτωμένο μὲ στάχυα. Ὅταν φθάνη, ἀφήνει νὰ βγοῦν ἀπ' τὸ ἀμάξι του τὰ σύννεφα. Τότε αὐτὰ προχωροῦν στὸν οὐρανὸ ἀλλάζοντας σχήματα. Ἡ βροχὴ ποὺ κάθεται πάνω τους ἀρχίζει νὰ κλαίη, νὰ κλαίη καὶ τὰ δάκρυά της πέφτουν στὴ γῆ καὶ τὴν δοοσιζοῦν ἀπὸ τὸν ἥλιο τοῦ καλοκαιριοῦ.

Τὸ Φθινόπωρο κάνει τώρα τὸν περίπατό του στὴ γῆ.

Μὲ τὸ γέρι του χαϊδεύει τὰ λουλούδια κι' αὐτὰ μαραίνονται καὶ πέφτουν τὰ φύλλα τους. Τὰ φύλλα τῶν δένδρων κιτρινίζουν κι' ἀρχίζουν κι' αὐτὰ νὰ πέφτουν. Τὰ πουλιάφεύγουν καὶ μόνο τὰ σπουργιτάκια τριγυρίζουν στὶς ἀυλές, ψάχνοντας νὰ βροῦν κανένα ψίγουλο νὰ τῶνε. Οἱ τσοπάνηδες κατεβαίνουν μὲ τὰ προβατάκια τους ἀπὸ τὸ βουνὸ ποὺ ἦταν τὸ Καλοκαίρι.

«Τὸ Φθινόπωρο μαμὰ μου, βάλε μου τὰ μάλλινά μου».

λέει ἓνα ποιηματάκι. Καὶ πράγματι! Τὸ Φθινόπωρο μὲ τὰ κρύα του καὶ τὶς βρογὲς του, μᾶς ἔκανε νὰ βγάλουμε τὰ παλτὰ μας ἀπὸ τὰ μπαούλα, καὶ ν' ἀνάψουμε τὶς σόμπες καὶ τὰ μαγκάλια.

Ἡ γιὰγιά τώρα θὰ λήη παραμύθια τὸ βράδυ καὶ θὰ ἀνακατεῖ τὴ χόβολη γιὰ νὰ ψηθοῦν τὰ κάστανα.

Τὰ ἐγγονάκια τῆς θὰ τὴν κυττάζουν προσεχτικὰ στὰ μάτια καθὼς θὰ μιλήη γιὰ νεράιδες, γιὰ κακὲς μάγισσες, γιὰ ἄγριους δράκους... Αὐτὰ σκεφτόμουνη χθὲς τὸ ἀπόγευμα κοντὰ στὸ παράθυρο ἀκούοντας τὴ βροχὴ νὰ σιγομουρμουρίζει στὰ τζάμια κάποιᾳ μυστικᾷ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΚΑΤΣΙΛΑ

Δ' Τάξις 4)ξίου



Ο,ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

Ἕνας περίπατος

² Ἦταν τὸ πρῶτο δεκαπενθήμερο τοῦ Σχολικοῦ ἔτους.

Μία ἡλιόλουστη ἡμέρα μᾶς πῆγε ὁ δάσκαλός μας καὶ πῆγαμε στὸν ἀπέναντι λόφο. Μόλις φθάσαμε ἐκεῖ, ὁ κύριος μᾶς μίλησε γιὰ τὴν γύρο φύση. Πράγματι, ὅλα γύρω μας ἔμοιαζαν σωστὴ ζωγραφιά. Ὁ ἥλιος ἔριχνε τὰ χρυσὰ βέλη του καὶ ἐφώτιζε καὶ ἐξέστανε τὰ πάντα. Ἀκούραστα ὠργωνε τὸ τρακτέρ καὶ ἄφηνε πίσω του τὶς μαῦρες σειρὲς τὸ χῶμα, περιμένοντας τὶς σθινοπωρινὲς βροχές, νὰ πῆ, νὰ ξεδιψάσῃ ἀπὸ τὸ λιοπύρι τοῦ καλοκαιριοῦ, γιὰ νὰ εἶναι ἔτοιμο νὰ δεχθῆ τὸν Δημητριακτικὸ σπόρο.

Ἕνα κοπάδι πρόβατα στὴν πλαγίᾳ τοῦ λόφου ἀργὰ - ἀργὰ καὶ σκυφτὰ μαζέβανε τὸ φτωχὸ χορτάκι. Τὸ πενκοφυτευμένο δασάκι μὲ τὰ θαυτοπράσινα φύλλα του ἐκυμάτιζε στὸ δροσερὸ ἀεράκι σὰν νὰ μᾶς χαιρετοῦσε.

Ἀπέναντί μας, τὸ γυμνὸ Μῖτσι κέλι μὲ τὶς ἀπότομες ναράδρες του, δροσιζει τὰ πόδια του στὴν γαληνὴ μὲνῃ λίμνη. Δίπλα μας ἀπλωνόταν ἕνα χωριουδάκι ποῦ ἔμοιαζαν τὰ σπιτάκια του σὰν ἕνα κοπάδι πρόβατα σκορπισμένα στὸν κάμπο. Ἀφουὺ χόρτασε τὸ μάτι μας κοιτάζοντας τὴν ὀμορφὴ φύση, ξεχυθήκαμε στὰ τρελλὰ μας παιγνίδια. Παίζοντας δὲν καταλάβαμε πὼς πέρασε ἡ ὥρα καὶ ἡ σφυρίχτρα τοῦ δασκάλου μᾶς κάλεσε νὰ ἐπιστρέψωμε. Τραγουδώντας γυρίσαμε στὸ σχολεῖο.

ΕΥΑΓ. ΜΠΑΤΣΟΣ

Τάξις Ε' Αου Μονοταξίου

Προσευχὴ στὴν Ἁγία Αἰκατερίνη

Ἁγία μας Αἰκατερίνη
μεγάλῃ καὶ σοφῇ
ποῦ σὲ δοξάζομε ὅλοι
μεγάλοι καὶ μικροί.

Βοήθησέ μας νάμαστε
ἐπιμελεῖς, ἐργατικοὶ
καὶ χάριξέ μας πάντοτε
χαρὰ καὶ προκοπή.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΜΑΜΑΛΟΣ

Τάξις Β' 6)ξίου

Τὸ σπίτι μου

Τὸ σπίτι μου βρίσκεται στὴν ὁδὸ Δεσποτάτου τῆς Ἠπείρου. Εἶναι πολὺ παλαιό. Ἀλλὰ δὲν φαίνεται καθόλου. Βάλαμε τώρα καινούργια παράθυρα καὶ σοφάτισαμε τοὺς τοίχους. Ἀλλάξαμε καὶ τὸ πάτωμα. Καὶ εἶναι τώρα καινούργιο.

Οἱ ἐξωτερικοὶ τοῦ τοῖχου εἶναι χρωματισμένοι πράσινοι. Ἀφήνουν ἀνοιγματα σ' ἕνα μπαλκόνι, τὰ δύο παράθυρα καὶ μιὰ βεράντα, ποῦ γύρω - γύρω ἔχει γλάστρες. Ἐκεῖ καὶ μεγάλη αὐλή.

Μόλις μπαίνομε, στὴν εἴσοδο, ἀπλώνεται ἕνας μεγάλος διάδρομος. Ἐχομε τέσσερα δωμάτια μεγάλα καὶ προσήλια. Οἱ τοῖχοι εἶναι χρωματισμένοι.

Τὴν ὥραία ζωὴ κάνομε μέσα στὸ σπίτι! Τὸ βράδυ, ὅταν ἔρχεται ὁ πατέρας, γεμάτος ψώνια πὼς ριχνόμαστε στὴν ἀγκαλιά του νὰ τὸν φιλήσομε! Καὶ καθισμένοι ὅλοι γύρω στὴ σόμπα τὸ χειμῶνα τὴν ὥραία ἀστεῖα καὶ αἰνίγματα ποῦ λέμε!

Ἡ ζωὴ τοῦ σπιτιοῦ μου εἶναι ἡσυχὴ καὶ γαληνεμένη. Ζοῦμε εὐχάριστα.

Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς περιγράψω τὴν ἀγάπη ποῦ τρέφω πρὸς τὸ σπίτι μου. Σ' αὐτὸ γεννήθηκα καὶ σ' αὐτὸ ἔκανα τὰ πρῶτα βήματά μου. Σ' αὐτὸ ἔμαθα νὰ μιλῶ. Σ' αὐτὸ χάρηκα, σ' αὐτὸ λυπήθηκα. Κι' ὅταν τὸ ἀντικρῶζω πάντα νοιώθω μιὰ χαρὰ μέσα μου.

Φαντάζομαι τὸ σπίτι μου σὰν ἕναν ἄνθρωπο νὰ μοῦ λέγῃ:

—«Πὼς παιδάκι μου νὰ μὴν μέ ἀγαπᾶς; Τὶ καλύτερο ὑπάρχει ἀπὸ μένα στὸν κόσμο; Ἄν δὲν ἤμουν ἐγὼ ποῦ θὰ καθόσουν; Πὼς θὰ ἔνοιωθες τὰ χάρδια τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας;»

Ἄν καμιά φορὰ ξενητευθῶ, ποτὲ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω. Στὰ μάτια μου θὰ παρουσιάζεται πάντα ὁλόζώντανη ἡ εἰκόνα του.

ΕΙΡΗΝΗ ΤΑΤΣΗ

Τάξις Ε' 6)ξίου

Πὼς ὀργώνει ὁ γεωργός

Χθὲς πῆγαμε μὲ τὴν τάξη μᾶς σ' ἕνα λοφάκι, ἀπέναντι ἀπὸ τὸ λόφο τοῦ Βελισσαρίου. Στὴν πλαγίᾳ τοῦ λόφου τοῦ Βελισσαρίου ἦταν ἕνα χωράφι. Τὴν ὥρα ἐκεῖνη ὁ γεωργὸς ὠργωνε.

Παρατηρήσαμε τὰ σύνεργά του. Εἶχε δύο βόδια ἐνωμένα μὲ τὸ ζυγὸ καὶ πίσω τους ἦταν μιὰ ἄλυσίδα ποῦ ἔσερνε τὸ ἀλέτρι.

Ὅταν γυροῦσαν τὰ βόδια ἔκαμαν μὲ τὸ ὄνι καὶ ἀπὸ μιὰ βαθεῖα αὐλακία.

Τὸ μισὸ χωράφι ὁ γεωργὸς τὸ εἶχε καλλιεργημένο· τὸ ἄλλο μισὸ ἦταν ἀκαλλιέργητο.

Ὁ γεωργὸς εἶχε σπείρει προπότερα τὸ χωράφι του καὶ ὅταν πῆγαμε ἐμεῖς τὸ ὠργωνε. Τὸ καλλιεργημένο χωράφι εἶχε χῶμα ἀφράτο. Τὰ βόδια του ὁ γεωργὸς τὰ ἀγαποῦσε καὶ τὰ πρόσεχε. Δὲν τὰ γτυποῦσε ἀπὸ τὴν ὀρθὴ μεριὰ τῆς βουκέντοας, γιὰ νὰ μὴν πονέσουν.

Σὲ λίγο ὁ γεωργὸς κάθισε νὰ ἔαποστάσῃ. Τὴν ὥρα ἐκεῖνη ἤρθε μιὰ κοπέλλα, μ' ἕνα κασμά καὶ ἔσπαζε τοὺς μεγάλους βῶλους ἀπὸ τὸ νῶμα.

Λίγο ποῖν φύγωμε, ρωτήσαμε τὸ γεωργὸν πότε θὰ φυτρώσῃ τὸ σιτάκι. Μᾶς εἶπε πὼς σὲ δέκα περίπου ἡμέρες θὰ ναι οὐτρωμένο.

Ὁ γεωργὸς φοροῦσε μάλλινη πανέλλα γιὰ νὰ μὴν κρυώσῃ καὶ ἀφήσῃ τὸ νωοσῆσι τοῦ σπῆ μέση.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΔΟΓΟΡΙΤΟΥ

Τάξις Β' 6)ξίου

Σήμερα ἐπισκεφθήκαμε μιὰ ἐλιά

Σήμερα ὅλη ἡ τάξη μας ἐπισκέφθηκε μιὰ νέα φουντωτὴ ἐλιά. Ὁ κορμὸς τῆς λίγο πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὴν ρίζα, εἶχε χωρισθῆ σὲ δύο. Ἦταν καὶ οἱ δύο κορμοὶ τῆς χονδροί, μ' ἕνα γρῶμα γκριζοπράσινο. Ἐπάνω τῆς ἦταν πολλὰ καινούργια φύτρα. Τὰ κλωνάρια τῆς ἦταν χονδρὰ μὲ πολλὰ καὶ σκληρὰ φύλλα. Ἐμεῖς μάθαμε πὼς ἡ ἐλιά δὲν μένει ποτὲ τῆς χωρὶς φύλλα. Εἶναι δένδρο ἀειθαλές.

Τὰ κλωνάρια τῆς ὅλα, εἶχαν καρπὸ καὶ ὅλες οἱ ἐλιές τῆς ἦταν ὠοιμες. Τὶς ἐλιές δὲν τὶς τρώμε ἀμέσως ἀπὸ τὰ δένδρα, γιὰ τὸ χυμὸς τους εἶναι πικρός. Πρῶτα τὶς



Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ "ΟΧΙ",

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ 28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΜΑΣ

Είναι Δευτέρα 27 'Οκτωβρίου 1958, ώρα 9 στο Σχολείο.

"Όλα τὰ παιδιά εἶμαστε στὴν γραμμὴ. Μία - μιά τάξι πηγαίνουμε στὸ θέατρο πὸν θὰ εορτάσουμε τὴν ἑορτὴ τῆς 28ης 'Οκτωβρίου.

Ἡ χορωδία ἔλαβε μέρὸς σὲ ξεχωριστὴ θέσι.

Πῶ - πῶ, τί γινόταν ἐκεῖ μέσα! Χαλασμός Κυρίου, πὸν λένε. Παντοῦ ἀντηχοῦσαν οἱ φωνές τῶν παιδιῶν. Φωνές χαρᾶς.

Νὰ ἔνα μικρὸ παιδάκι. Στὸ πρόσωπό του εἶναι ζωγραφισμένη ἡ χαρὰ. Κυττάζει ἐκπληκτο τὸ διπλανό του:

—Τὶ ώραῖα! τί ώραῖα! Ξέρεις πόσο χαίρομαι! Θὰ ποῦνε καὶ ποιήματα, θὰ τραγουδήσουν. Τὶ ώραῖα! τί χαρὰ! τί καλά!

Μὰ ὄχι μόνον οἱ μικροί, ἀλλὰ καὶ οἱ μεγάλοι καὶ γενικῶς ὅλοι εἶναι χαρούμενοί.

"Όλοι φωνάζουν. "Όλοι χαίρονται!

Σέ μιὰ στιγμή ὅμως ἡ σφουρίτρα πὸν μᾶς κυττοῦσε τὴσιν ὥρα ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ κυρίου Σακελλαρίου, σὰν νὰ ζήλεψε, σκόρπισε σὲ ὅλη τὴν αἴθουσα τὴν προσταγὴ τῆς.

—Σσσσσ... σσσφρ...

Σὰν νὰ ἔλεγε:

—Σιωπὴ - σιωπὴ γλήγορα. Μᾶς ξεκουφάνατε τὴσιν ὄρες μὲ τὴς φωνές σας. Τώρα πάψτε γιατί ἀο-

χαράζουν καὶ τὴς βάζουν μέσα σὲ μεγάλες κόφες, γιὰ νὰ βγῆ ἡ πικράδα τους. Ὅστερα τὴς βάζουν σὲ λάδι, σὲ φέτες λεμονιοῦ καὶ ρίγανη. Μετὰ εἶναι ἔτοιμες γιὰ φαγητό.

Δὲν φαντάζεστε πόσο μὸν ἀρέσει νὰ βλέπω ἕνα πιάτο μὲ ἐλιές στὸ τραπέζι. Ἐλίτσες ρίχνουμε καὶ στὴν σαλατίτσα μας.

Ἀπὸ τὴς ἐλιές βγαίνει καὶ τὸ καλὸ λάδι, πὸν εἶναι τόσο θρεπτικό γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Μὲ τὸ λάδι ἀνάβουν οἱ μανούλες μας καὶ τὸ καντηλάκι τοῦ Χριστοῦ μας.

"Ὡς τὰ βαθεῖά τῆς τὰ γεράματα ἡ ἐλιά, μᾶς δίνει τὸν καρπὸ τῆς.

Τὰ κονκούτσια ἀπὸ τὸν καρπὸ τῆς γίνονται λίπασμα γιὰ τὰ χωράφια ἢ τροφὴ γιὰ τὰ ζῶα.

Εἶναι δένδρο εὐλογημένο!...

ΜΑΡΙΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗ

Τάξις Β' 6)ξίος

χίζει ἡ γιορτὴ.

Καὶ ἀλήθεια! Παντοῦ βασιλεύει ἡ ἡσυχία. Τώρα μόνον οἱ μελωδίες τῶν σπουδαστῶν καὶ σπουδαστριῶν ἀκούγονται, πὸν ψάλλουν τὴν προσευχὴ.

Τὴν ὥρα πὸν τραγουδοῦσαν νόμισα ὅτι βρέθηκα ἀνάμεσα ἀπὸ ἀγγέλους πὸν ἔφελναν.

"Όταν ἐτελείωσαν τοὺς συνώδευσαν χειροκροτήματα καὶ κραυγές ἐνθουσιασμοῦ.

—Τὶ ώραῖααα!...

Ἐσυνέχισαν ποιήματα καὶ τραγούδια τὸ ἕνα καλλίτερο ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Ἦρθε ἡ ὥρα πὸν θὰ μιλοῦσε ὁ διευθυντής, κύριος Σακελλαρίου. Μᾶς ἐμίλησε γιὰ τὸ ἱστορικό τῆς 28ης 'Οκτωβρίου 1940—1941.

—«Ἦταν Φθινόπωρο! Τὰ φύλ-

Μεταξᾶς εἶναι μόνοι.

—Τὶ θέλεις; τὸν ρωτᾷ ὁ αἰμνηστος Μεταξᾶς.

—Νὰ μποῦν Ἰταλικά στρατεύματα στὴν Ἑλλάδα.

—"Ὀχι, "Ὀχι, "Ὀχι. ἀπήντησε ὁ πρωθυπουργὸς μας.

—Χωρὶς νὰ ρωτήσης τὸν Βασιλᾶ; χωρὶς νὰ ρωτήσης τὸν λαὸν σου;

—"Ὀχι θὰ πῆ ὁ Βασιλιάς! "Ὀχι θὰ πῆ ὁ λαός. "Όλοι «ΟΧΙ» θὰ ποῦν. Αὐτὸ τὸ «ΟΧΙ» τὸ ἐπῆρε ὁ ἀέρας καὶ τὸ τὸ ἀνέβασε εἰς τὸν γαλάζιο αἰθέρα μας. Ξεσηκώθηκαν ὅλοι οἱ Ἕλληνες. Νέοι, γέροι, παιδιά. Ἡ πρὶν ἡρεμὴ Ἑλλάδα, ἔχει μεταβληθῆ εἰς ἕνα στρατόπεδο.

Ἄ γενναῖος μας σοσιᾶς ἐπολέμησε. Οἱ φιλοπάτριδες Ἑλληνοποῦλες ἐβοήθησαν τοὺς στρατιῶτες



Οἱ μαθηταὶ τῶν Προτύπων παρελαύνουν πρὸ τῶν ἐπισήμων

λα τῶν δένδρων εἶχαν πέσει καὶ εἶχαν στρώσει τὴν γῆ μὲ ἕνα εὐμορφο κίτρινο στρώμα. Εἶναι θρόνυ! Παντοῦ ἡσυχία! Μόνον κάπου - κάπου κανένα κοκκορί ἢ καμμιὰ κουκουβάγια ἀκούγεται. Στὸ σκοτάδι αὐτὸ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ αἰμνηστοῦ τότε Πρωθυπουργοῦ μας Μεταξᾶ, διακρίνεται μιὰ σιλουέττα. Εἶναι ὁ πρόεδρος τῆς Ἰταλίας Γκράτσι. Ἐξήτησε ἀπὸ τὸν σκοπὸ νὰ δῆ προσωπικῶς τὸν πρωθυπουργὸν μας. Ὅστερα ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα, Γκράτσι καὶ

μας. Τοὺς πήγαιναν μὲ τὰ χιόνια, μὲ τὴς βροχές ὅλα ὅσα χρειάζονταν. Πυρομαχικά, ἐνδύματα. Ἐτσι νικήσαμε τοὺς κοκορόφτεροους τοῦ Μουσολίνι. Γιὰ νὰ τοὺς νικήσουμε ὅμως, πόσοι καὶ πόσοι δὲν ἔπεσαν γι' αὐτὴν τὴν Πατρίδα. Ὁ γλυκεῖα Πατρίδα! Ὁλόκληρο νεκροταφεῖο ἔγινε εἰς τὸ. Καλλὰκι ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες πὸν ἔπεσαν.

Καὶ σήμερα ἀκόμη ἄς γονατίσουμε στὸν τάφο τοῦ Καραολῆ, τοῦ Δημητρίου. Ἄς τοὺς στείλουμε ἕνα δάκρυ γιὰ δροσιά καὶ παρηγο-



Ὁ ἑορτασμός τῆς 28ης Ὀκτωβρίου στὰ Γιάννινα

Εἶναι ἓνα Ὀκτωβριανὸ γλυκογάραμα. Τὰ χρυσὰ καντήλια τοῦ οὐρανοῦ ἀρχίζουν νὰ σβήνουν. Ὅλα γύρω κοιμούνται ἤσυχά μέσα στὴν χαρηνή, σὰν νὰ γνωρίζουν κ' αὐτὰ πὼς θὰ ροδίση μιὰ ἀθάνατη καὶ ἀξέχαστη ἡμέρα γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Ξάφνου, στὴν σιγαλιά τοῦ γλυκογαράματος, ἀκούστηκαν κανονιές. Μοῦ φάνηκε σὰν νὰ μᾶς ἔλεγαν:

— Ἄντε, ξυπνήστεδυναράδες νὰ δῆτε τὴν ἀξέχαστη σημερινὴ ἡμέρα!

Ἐύπησα ἀμέσως καὶ πῆγα στὸ ντουλάπι. Ἐκεῖ μὲ περίμεναν τὰ ναυτικά μου!

Τὰ φόρεσα καὶ γεμάτη ὑπερηφάνεια ξεκίνησα γιὰ τὸ Σχολεῖο.

Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω ἔφθασα ἐκεῖ. Τὶ φωνές καὶ τὶ θόρυβος εἶναι ἐκεῖνος! Τέλος μέσα στὶς φωνὲς τῶν μαθητῶν, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ κυρίου Σακελλαρίου:

— Ἐμπρός παιδιά, εἶναι ὥρα νὰ ἐτοιμασθῆτε γιὰ τὴν παρέλασι. Ἐλάτε νὰ κάνετε γραμμὴ καὶ μετὰ τὸς πρόβες. Ἀφήστε πιά τὰ παιχνίδια!

Πραγματικὰ ἐκάνουμε λίγες πρόβες καὶ γεμάτοι καμάροι μπήκαμε νοσημιὰ καὶ ξεκινήσαμε γιὰ τὴν

ριὰ καὶ ἔς δώσαμε πάνω ἀπ' τὰ ἄγια κόματά τους μιὰ ὑπόσχεσι:

— Θὰ γίνουμε καὶ ἐμεῖς σὰν ἑσᾶς καὶ ὅταν ἡ Πατρίδα μᾶς χρειαστῆ, θὰ θυσιάσουμε γιὰ χάρι τῆς.

Ἄς φωνάξουμε:

— Ζήτω ἡ Ἑλλάδα. Ἡ Ἑλλάδα ποτὲ δὲν πεθαίνει.

Ὅσῃν ὥρα ἐμιλοῦσε ὁ κύριος Σακελλαρίου, ἐνόμισα ὅτι εὐρισκόμουν εἰς τὰ χρόνια ἐκεῖνα τοῦ πολέμου. Ὅταν ἔλεγε γιὰ τὶς Ἑλληνοποῦλες, ἐνόμιζα ὅτι ἤμουν καὶ ἐγὼ μιὰ ἀπὸ αὐτές.

Ὁ κύριος Σακελλαρίου ἐτελείωσε. Ὅλοι εἴμαστε συγκινημένοι. Γιατὶ λοιπὸν οἱ Ἴταλοι ἤλθαν νὰ σκλαβώσουν τὴν πεντάμορφη Ἑλλάδα μας; Βέβαια, διότι τὴν ἐξήλεσαν. Χαιρόμαστε διότι τοὺς ἐνίκησαμε. Ἡ σολικὴ μας ἑορτὴ ἐτελείωσε μὲ τὸν Ἑθνικὸ Ὕμνο. Ἔτσι, γασοῦμενα καὶ μὲ ἐθνικὸ ἐνθουσιασμὸ ἑορτάσαμε τὴν 28ῃ Ὀκτωβρίου εἰς τὸ Σχολεῖο.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ Ν. ΣΙΩΖΙΟΥ
Τάξις Στ' 4)ξίου

παρέλασι. Στὸ δρόμο τὰ γοργὰ καὶ ρυθμικὰ βήματά μας, συνοδεύονταν μὲ τὶς σφυρίκτες τῶν κυριῶν μας. Ἐπροχωρήσαμε ἕως ὅτου φθάσαμε ἔξω ἀπὸ τὸ καφενεῖο «Μαλάμος», ὅπου ἔσταματήσαμε. Ἀριστερὰ μας ἦταν τὰ καφε στρατιωτικὰ αὐτοκίνητα.

Ἐνα κορίτσι τῆς Ε' τάξεως, ἔλεγε ντροπαλὰ στὴν διπλάνη τῆς:

— Πῶ - πῶ, πόσο ντρέπομαι νὰ παρελάσω γιὰ πρώτη φορὰ!

— Δὲν πρέπει νὰ ντρέπῃσαι, τῆς εἶπε ἡ συμμαθήτριά τῆς.

Μπροστὰ μας ἦταν κ' ἄλλα Σχολεῖα. Καὶ νὰ σὲ λίγο ἀρχίζει νὰ παίζῃ ἀρμονικὰ καὶ μελωδικὰ ἡ Φιλαρμονικὴ. Ἐνα - ἓνα τὰ Σχολεῖα ἐπροχωροῦσαν μὲ καμάρι. Μέσα στὶς ρυθμικὲς μελωδίαι τῆς Φιλαρμονικῆς, ἀκούστηκε ἡ τραχειὰ φωνὴ τοῦ κυρίου μας:

— «Ἐτοιμοὶ παιδιά, ἦρθε ἡ σειρά μας. Προσέγετε!».

Τὴν ὥρα ἐκείνη πού θὰ περνούσαμε, μοῦ φάνηκε ὅτι ἡ Φιλαρμονικὴ ἔπαιζε πῶς ρυθμικὰ καὶ μελωδικὰ! Στὰ μπαλκόνια, στὶς ταράτσες, στὰ παράθυρα, στὶς πόρτες, παντοῦ ἦταν κόσμος καὶ ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἐξεχώριζε ἡ γαλανόλευκη σημαία.

Ἀπὸ παντοῦ μᾶς χειροκροτοῦσαν γελαστοί.

Ἀπὸ μακρὰ διέκοινα τοὺς ἐπισήμους. Τὶ ντροπὴ ἔννοιωσα ἐκεῖν τὴν στιγμή!

Ὅταν ἔφθασα πρὸς τὸ μέρος τους, ἔστουφα τὴν κεφαλὴ μου στὰ δεξιὰ καὶ ἀντίκρουσα τὸν μαυροφορεμένον Δεσπότη μὲ τὴν ὠραία θεῖα εἰκόνα κρεμασμένη ἀπὸ τὸν λαμπρὸ καὶ γεμάτον καμάρι νὰ μᾶς εὐλογῇ.

Ἀπὸ ἐκεῖ φώναζε καὶ προνοήσαμε ἕως τὸ Τσίτσιον, ὅπου διαλυθήκαμε εὐχαιροιστημένοι.

Μαῖση Παπαγρηγορίου
Τάξις Στ' 4)ξίου

Τὸ φθινόπωρο

Τὸ καλοκαίρι μὲ τὶς πολλὰς ζέστες πέρασε.

ἦρθε τὸ Φθινόπωρο μὲ τὰ πρωτοβόγια.

Τὰ φύλλα τῶν δένδρων κιτρινίζουν, καὶ μὲ τὴν παραμικρὴ ἀνάσα τοῦ ἀνέμου πέφτουν στὴν γῆ.

Στὰ χωράφια οἱ γεωργοὶ μὲ τὰ δυὸ τους βόδια ὀργώνουν καὶ σπέρνουν.

Ὅλη ἡ φύσις εἶναι χαρούμενη. Οἱ κῆποι γεμίζουν ἀπὸ καταπράσινο χόρτο, κ' ἀπ' τ' ἀνθὴ τοῦ Ἀγρί-

Ἡ ἑορτὴ τῆς σημαίας

Εἶναι πρωΐ, ἡ ὥρα 9 τῆς 27ης Ὀκτωβρίου. Ὅλοι οἱ μαθηταὶ τῶν Προτύπων καθαροὶ μὲ τὶς μπλε ποδιές, τοὺς ἄσπρους γιακάδες, τὰ κορότσια καλοχτενοσμένα μὲ τὶς κορδέλες στὸ κεφάλι ἦταν μαζεμένα στὴν αὐλὴ.

Ντάν, ντίν, ντάν κτυπᾷ τὸ χαρούμενο κουνουνάκι, σὰν νὰ μᾶς λέη: Εἶναι ὥρα γιὰ γραμμὴ.

Ὅταν μπήκαμε στὴν γραμμὴ ξεκινήσαμε μὲ τὴ σειρά κάθε τάξι νὰ πᾶμε στὰ προπύλαια τῆς Ζ.Π.Α.

Ἐκεῖ ἦταν οἱ σπουδασταὶ, αἱ σπουδάστριες καὶ οἱ καθηγηταὶ τῆς Ζ.Π.Α.

Ὅλοι μαζί σχηματίσαμε ἓνα «Π» καὶ στὸ μέσον ἦταν οἱ σημαυφόροι καὶ οἱ παραστάται.

Κάναμε προσευχὴ.

Ὁ κ. Κωτίτσας, ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀκαδημίας, καὶ ὁ κ. Παπαζήσης, διευθυντὴς τῶν Προτύπων, βγήκαν ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία κρατώντας ἀπὸ μιὰ γαλανόλευκη σημαία.

Ὁμιλήσε πρῶτα ὁ κ. Κωτίτσας γιὰ τὸ ἱερὸ σύμβολον τῆς πατρίδος μας· πού πακάδες μ' ἄσπρα γένια τὸ εὐλόγησαν.

Εἶπε πὼς κηματαίξει σὲ στεριές, σὲ θάλασσες καὶ ὅτι ὅσο ζῆ ἡ Ἑλλάδα δὲν θὰ σκλαβωθῆ ποτέ.

Δάμνα περηφάνειας κύλησαν τότε στὰ μάτια μου.

Καὶ εἶπε ἀκόμη πὼς γρήγορα θὰ κηματαίξει ἡ γαλανόλευκος στὴν Κύπρο καὶ στὴν Β. Ἠπειρο. Ἐπειτα παρέδωσε τὴ δοξασμένη σημαία στὸν σημαυφόρο τῶν σπουδαστῶν.

Ἄστερα, ὁ διευθυντὴς τῶν Προτύπων, κ. Παπαζήσης, ὁμιλήσε καὶ αὐτὸς γιὰ τὴν σημαία καὶ εἶπε νὰ τὴν υπερασπίσωμε γενναῖα ὅταν χρειασθῆ.

Τέλος ἔδωσε τὴν σημαία εἰς τὸν σημαυφόρο τῶν Προτύπων.

Καὶ ἔκλεισε ἡ ἑορτὴ μὲ μιὰ ἀπαγγελία: ἡ «Σημαία».

ΔΗΜΗΤΡΑ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Τάξις Ε' 4)ξίου

ου Δημητρίου τὰ ὄμορφα καὶ πολύχρωμα χρυσάνθεμα, τ' Αἰ-Δημητριακά, ὅπως τὰ λέγουν.

Κάτω στὰ νησιά, καὶ στὰ παράλια μέρη, οἱ ἐλαιῶνες γεμίζουν ἀπὸ ἀνθρώπους πού μαζεύουν τὶς ἐλιές.

Τὸ Φθινόπωρο, εἶπαν οἱ Ἕλληνες στοὺς Ἴταλοὺς τὸ ἠρωικὸ «ΟΧΙ», καὶ γιορτάζουμε μὲ παρελάσεις καὶ χοροὺς τὴν ἡμέρα αὐτὴ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου.

Στὰ σπίτια τῶν γεωρικῶν οἱ ετοίμασιες γιὰ τὸν Χειμῶνα γίνονται.

Τὰ νέα κρασιά βράζουν μέσα

ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΩΜΕ ΤΟΥΣ ΕΥΕΡΓΕΤΑΣ ΜΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΒΕΡΩΦ

Ένα από τὰ ἐκλεκτὰ τέκνα τῆς Ἠλείου ποῦ διακρίθησαν γιὰ τὴν ἀγάπη τους πρὸς τὴν πατρίδα μας

γέτης, Γεώργιος Ἀβέρωφ. Ἀπὸ τὴν πατρίδα του, τὸ Μέτσοβο, ὅπου γεννήθηκε καὶ μεγάλωσε,

Ἀφοσιώθηκε στὸ ἐμπόριο καὶ γηγορα, χάρις εἰς τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὴν ἰκανότητά του, ἔγινε πολὺ πλούσιος. Δυὸ μεγάλα του χαρίσματα, ἡ ἀγάπη γιὰ τὸ γένος του καὶ ἡ φιλανθρωπία του, τὸν ἔκαμαν ἀπὸ νέο πασίγνωστον εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

Μὲ τὰ δικά του ἔξοδα ἴδρυσεν Ἑλληνικὸ Γυμνάσιον καὶ Παρθενωγεῖον γιὰ νὰ μαθαίνουν γράμματα τὰ Ἑλληνόπουλα εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν καὶ ἀργότερα ἔκαμε Νοσοκομεῖον ὅπου ὅλοι ὅσοι εἶχαν ἀνάγκη εὕρισκαν ἐκεῖ περίθαλψιν.

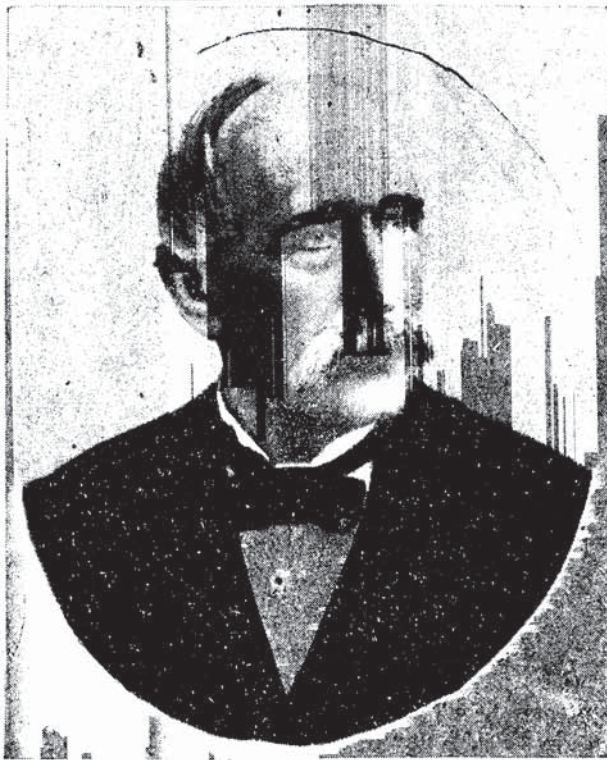
Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ τὸν ἔκαμε νὰ εἶναι ὁ μεγάλος μας ἔθνικὸς εὐεργέτης, εἶναι ὅτι τὸν ἀφθονοπλοῦτον τὸν διέθεσε γιὰ τὴν Ἑλλάδα μας. Μὲ ἀφθονὰ δικά του γοήματα ἐτελείωσε τὸ Μετσόβειον Πολυτεχνεῖον ποῦ στολίζει τὴν Ἀθήνα μας καὶ ὅπου κάθε χρόνον σπουδάζουν ἑκατοντάδες Ἑλληνόπουλα.

Οἱ ἀνδριάντες τοῦ Ρήγα Φεραίου καὶ τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε' εἶναι δικά του ἔργα.

Καὶ καθήμερινὰ οἱ δωρεές του πρὸς τὴν Ἑλλάδα πλήθαιναν ἀπὸ τότε.

Ἡ Στρατιωτικὴ Σχολὴ τῶν Εὐελπίδων, αἱ Φυλακαὶ Ἀβέρωφ καὶ τὸ μεγάλο καμάρι τῆς Ἀθήνας μας, τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον, γιὰ τὸ ὅποιο ἔδαπάνησε ἑκατομμύρια χρυσῶν δραχμῶν, ἔγιναν μὲ χρήματα δικά του.

Τὸ τελευταῖο τὸ ἔκαμε γιὰ νὰ



ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΒΕΡΩΦ

καὶ ποῦ διέθεσαν τὸν πλοῦτον τους διὰ σκοποῦς ἔθνικους καὶ κοινωνικοῦς, εἶναι καὶ ὁ μεγάλος μας εὐεργέτης.

στὰ βαρέλια. Τὰ βράδια, στὶς ἀποδηχθεὶς τῶν σπιτιῶν, τὰ κορίτσια ξεσπυρίζουν τὰ καλαμπόκια. Στὸ νταβάνι τῆς ἀποθήκης, εἶναι κρεμασμένα, κυδώνια, ρόιδα, μήλα καὶ ἄλλα φρούτα.

Τὸν τελευταῖο μῆνα τοῦ Φθινοπώρου, τὸ Νοέμβριον, στὶς 25 εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, καὶ αὐτὴ τὴν ἡμέρα γιορτάζω καὶ ἐγώ.

Φέτος τὸ Φθινόπωρον, μᾶς ἔκανε πολὺ καλὸν καιρὸ μόνον δυὸ φορές ἔβρεξε. Οἱ ὑπόλοιποι μέρες ἦταν ἠλιόλουστες.

Πολὺ μοῦ ἀρέσει τὸ Φθινόπωρον, μὲ τὶς τόσες ὁμορφιὰς του καὶ μὲ τὴν τόσην ἔσοδιά του.

Αἰκατερίνη Στεφοπούλου

Τάξις Ε' 6)ξίον

ἔφυγε νέος καὶ ἐγκαταστάθηκε εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν τῆς Αἰγύπτου, κοντὰ εἰς τὸν ἔμπορον ἀδελφὸν του.



Τὸ Μετσόβιον Πολυτεχνεῖον



Η ΖΩΪΤΣΑ ΖΩΣΙΜΑ

Ζωΐτσα Ζωσιμά!!! Ξέρετε ποιά είναι; "Οχι βέβαια. Διαβάστε λοιπόν παρακάτω:

—'Η Ζωΐτσα ήταν αδελφή τῶν Μεγάλων μας Εὐεργετῶν Ζωσιμάδων. Ήταν κι' αὐτὴ καλόκαρδη, πονόψυχη ὅπως τ' ἀδελφία της. Οἱ γονεῖς της τὴν πάντρεψαν καὶ ζοῦσε μὲ τὸν ἄνδρα της, ἐδῶ στὰ Γιάννινα. Εἶχε κι' ἕνα παιδάκι, τὸν Γιωργάκη. Ήταν ἕνα παιδί χαριτωμένο καὶ καλόκαρδο. Γι' αὐτὸ ἢ μητέρα του ἦταν εὐτυχημένη.

Πέρασαν χρόνια. Πέθανε ὁ ἄνδρας της. Κἄποιον βαρὺ χειμῶνα, ἀρρώστησε βαρειά ὁ μονάκριβός της, ὁ Γιωργάκης καὶ πέθανε.

'Η Ζωΐτσα ἦταν ἀπαρηγόρητη γιὰ τὸν γρήγορο χαμὸ τοῦ γιουῦ της. Μέρα νύχτα προσευχόταν μὲ δάκρυα. Τὶ νὰ κάμω; Τὶ τὴ θέλω Χριστούλη μου τὴ ζωὴ; Πάρε με καὶ μένα, ἔλεγε:

Κάποια μέρα τῆς φάνηκε σὰν ν' ἄκουσε μιὰ φωνή.

—Ζωΐτσα, τῆς ἔλεγε. Κύττα ἀπὸ τὸ παράθυρό σου ἔξω! Φθάνει πιά. Μὴν κλαῖς.

'Η Ζωΐτσα σηκώθηκε μὲ λαχάρα. Κύτταξε, καὶ τὶ νὰ ἰδῆ!

Παιδάκια μὲ οὐῖνα κουρελιάρικα, γυμνὰ καὶ ξυπόλυτα, χτυποῦσαν τὴν πόρτα καὶ ζητοῦσαν βοήθεια. Τῆς πᾶνηκε μάλιστα ἕνα πῶς ἔμοιαζε τοῦ Γιωργάκη της. Στὴν στιγμή κατέθηκε καὶ βοήθηκε κοντὰ τους. Τοὺς μίλησε μὲ καλωσύνη. τὰ γάιδεψε καὶ τὰ πήρε στὸ σπίτι της.

Τοὺς ἔδωσε κι' ἔφαγαν. Τὰ ἐντυσε καὶ τὰ πόδεσε. Αὐτὸ τὴν εὐχαρίστησε πολὺ. Ἀπὸ τότε ἔκαμε τὸ σπίτι της γιὰ τὰ φτωχὰ παιδάκια. Κάθε μεγάλη γιορτὴ, κάθε Κυριακὴ ὅλα συμμαζεῦνταν στὸ σπίτι τῆς Ζωΐτσας. Ἐτρωγαν, φοοῦσαν ροῦχα καὶ παπούτσια. 'Η

γίνονταν τὸ 1896 οἱ Πρῶτοι Παγκόσμιοι Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες. Ὁταν τὸ 1899 ἀπέθανεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἐκληροδότησε διάφορα μεγάλα ποσὰ γιὰ ἐθνικοὺς σκοπούς.

Σχεδὸν μὲ δικὰ του χρήματα ἐναυπηγήθηκε τὸ πρῶτο τότε Ὀρωγικό μας «ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΒΕΡΩΦ», ποὺ μὲ τὸ ναύαρχο Κουντουριώτη, γάοισε στὴν Ἑλλάδα μας, κατὰ τοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους πολλὰς νίξεις.

ΑΓΛΑ·Ι·ΤΣΑ Θ. ΣΑΡΡΑ

Τάξις Στ' (Εξ)ξίου

Ζωΐτσα μάλιστα φρόντισε νὰ βρῆ καλοὺς δασκάλους καὶ τοὺς πλήρωνε γιὰ νὰ μάθουν ὅλα τὰ φτωχὰ Γιαννιωτόπουλα γράμματα, ἀλλὰ καὶ ὅσα ἔρχονταν ἀπὸ τὰ γύρω χωριά στὴν πόλι, κι' αὐτὰ τὰ περιμάζεψε ἢ καλὴ αὐτὴ γυναῖκα. Ἐκανε δηλαδὴ τὸ σπίτι της φτωχοκομεῖο.

Κι' ὅταν πέθανε, ὅλη της τὴν περιουσία τὴν ἄφησε γιὰ τοὺς φτωχοὺς. Ἐτσι ἔγινε ἕνα μεγάλο Φτωχοκομεῖο στὴν πόλι μας.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία τῆς Ζωΐτσας Ζωσιμά. Εἶναι κι' αὐτὴ εὐεργέτις μας, ὅπως καὶ τὰ ἀδελφία της, γι' αὐτὸ θὰ τὴν θυμοῦμαστε πάντα.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Γ. ΔΟΝΟΣ

Τάξις Β' 4)ξίου

«Ὁ σὺτὸ καλὸ νὰ ξαναρθῆτε»

Ἦοθε τὸ μελαγχολικὸ Φθινόπωρο. Εἶναι Σεπτέμβριος μῆνας. Εἶναι καιρὸς ποὺ τὰ χελιδόνια φεύνουν ἀπὸ μᾶς καὶ πηγαίνουν σὶς θεομὲς χώρες.

'Απὸ ἡμέρες τώρα προετοιμάζονται γιὰ τὸ μακρινὸ ταξίδι.

Μαζεύονται στὰ τηλεγραφικὰ σύματα. Ἀφήνουν τὸ ψηλὰ καιπανασιὰ καὶ τὰ μπαλκόνια. Τὰ παιδιὰ κοιτοῦν πῶς θὰ ξεκινήσουν.

Τὰ γελιδόνια τοὺς κοιτάζουν σὰν νὰ θέλουν νὰ τοὺς ποῦν:

—'Αγαπνημένα μας παιδιὰ. Σᾶς παρακαλοῦμε πολὺ νὰ μὴν ἀφήνετε τὰ κακὰ παιδιὰ καὶ μᾶς γαλοῦν τίς φωλιές.

'Εμεῖς θὰ εὐκαισιστηθοῦμε ὅταν θὰ γυρίσουμε τὴν Ἄνοιξι καὶ θὰ δοῦμε ἄγγιγτες τίς φωλιές...»

Καθὼς εἶνα γυρίσει τὸ κεφάλι μου πρὸς τὸν οὐρανὸ, εἶδα τὰ γελιδόνια νὰ φεύγουν καὶ λυπήθηκα πολὺ ποὺ ἔχανα τὰ πουλάκια ποὺ ἔρχονταν κάθε πρῶτὴ καὶ χτυποῦσαν μὲ τίς μυτίτσες τους τὸ παράθυρό μου καὶ κελαιδοῦσαν χαρούμενα.

Τώρα βλέπω κοπάδια - κοπάδια γελιδόνια νὰ σχίζουν χαρούμενα τὸν ἄερα.

Τότε ὅλοι ἀρχίσαμε νὰ τραγουδάμε.

Στὸ καλὸ νὰ ξαναρθῆτε
πρὸς γὰρα πουλιά
κι' ἄγγιγτη θὰ ξαναρθῆτε
τὴν παλιὰ φωλιά.

ΙΩΑΝΝΑ Γ. ΚΑΛΑΜΠΟΚΗ

Τάξις Δ' Αου Μονοταξίου

'Η γιορτούλα τοῦ γεωργοῦ

Τὶ χαρούμενη ἡμέρα σήμερα!

'Απὸ τὸ πρῶτὸ φέραμε ὅλα τὰ παιδιὰ κάτι γιὰ νὰ κάνουμε ἕνα γλυκό.

Λάδι, αὐγά, σταφίδες, ζάχαρι, ἀλεύρι.

Κι' ἔτσι τὴν δευτέρω ὥρα βάλαμε σὲ μιὰ λεκάνη σταφίδες, ζάχαρι, ἀλεύρι, αὐγά, κανέλα καὶ τ' ἀνακατέψαμε. Τὰ κάναμε μιὰ ζύμη, τὴ βάλαμε σὲ ταψιὰ καὶ μερικὰ παιδιὰ τὰ πήγαν στὸ φούρο. Μετὰ ἀπὸ μιὰ ὥρα πήγαμε στὸ στὸ φούρο ἢ Βασιλικὴ, ἢ Σουλτάνα, ὁ Μιλτιάδης κι' ἐγώ. Γυρίζοντας, ἢ τάξι μας ἀναστατώθηκε ἀπὸ χαρούμενες φωνές. Ήταν τὸ γλυκὸ καλοψημένο, ἀφράτο.

Μοσχομύρισε ὅλη ἡ τάξι μας.

Μᾶς ἔκοψε ἡ κυρία μας λίγο γιὰ νὰ δοκιμάσωμε. Τὸ φάγαμε. Ήταν πολὺ ὠραῖο!! Τὸ ἄλλο τὸ ἀφήσαμε γιὰ τοὺς ἐπισκέπτες μας ποὺ θὰ μᾶς ἔλθουν στὴ γιορτούλα τοῦ καλοῦ μας γεωργοῦ, γιατί τώρα τελείωσε τὴ φθινοπωρινὴ ποσὸά του. Τὶ μεγάλη τιμὴ γιὰ αὐτόν! Στὴ γιορτὴ μας, ἦλθε καὶ ὁ κ. Λιευθυντὴς τῆς Ἀκαδημίας καὶ μᾶς σιγγάοηκε γιὰ τὸ γλυκὸ καὶ γιὰ τὴν νιοστοῦλα μας.

'Η Ρέα, ἢ Βένη καὶ ἢ Καλλιρόη ἔνοσθησαν τίς ποσοκλήσεις γιὰ τίς τοῦτες καὶ δεύτερες τῶν Μονοταξίων καὶ μιὰ τὴν ποῦτη τοῦ Τετοταξίου. Ἦλθαν ὅλοι. Γέμισε ἡ τάξι μας. δὲν νοσοῦσε ἄλλους. Γύρω - γύρω ἦταν οἱ κ. κ. σπουδαστὲς καὶ στὴ μέση ἐμεῖς. Τραγουδάσαμε. εἶπαμε διάφορα ποιήματα καὶ διαλόγους, περισσότερα γιὰ τὸ γεωγόνό.

Ἐίπαμε ὅλοι μεγάλη καοῖ.

Στὸ τέλος κάναμε γλυκὸ ὅλοι μας καὶ κασοῦμελες. Τὶ ὠραῖο ποῦ ἦταν!

Κάποιε κι' ὁ μουὸ τέτοιο γλυκὸ στὸ σπίτι, ἀλλὰ ἐδῶ μου φάνηκε καλύτερο. Φαίνεται γιατί ὅλοι κουρασθήκαμε τόσο γιὰ νὰ τὸ πετύχωμε. Τὶ νομίζετε!; Ἐχομε κι' ἐμεῖς νοικοκυριὸ στὴν τάξι μας!...

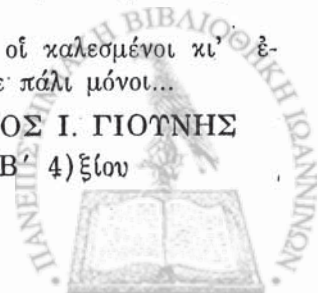
Στὸ τέλος τῆς γιορτῆς μας, φωνάξαμε ὅλοι:

Ζήτωωωω! ἢ Δευτέρα Τετραταξίου.

'Ἐφυγαν οἱ καλεσμένοι κι' ἐμεῖς μέναμε πάλι μόνοι...

ΧΡΗΣΤΟΣ Ι. ΓΙΟΤΝΗΣ

Τάξις Β' 4)ξίου



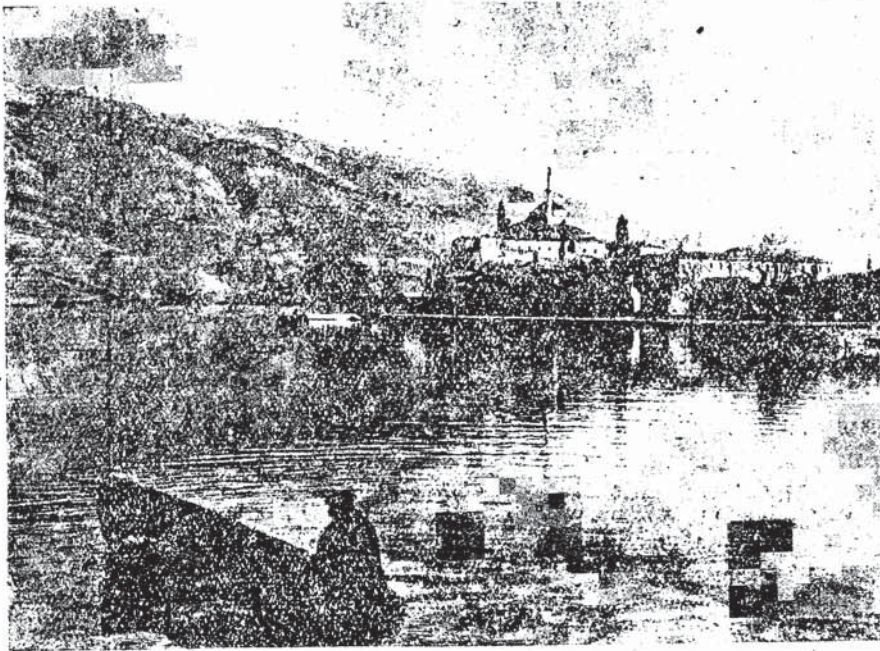
ΤΑ ΓΙΑΝΝΙΝΑ ΚΑΙ ΟΙ ΟΜΟΡΦΙΕΣ ΤΟΥΣ

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ

Ψηλό, αγέρωχο κι' ατρόμητο δρθώνει τὸ γκορίζο του κορμί, ζητώντας ν' ἀγγίξῃ κάποτε τὸν οὐρανό, τὸ Κάστρο μας.

Στὰ πόδια του ἔσπαζε πρὶν ἀπὸ

τὸ Κάστρο μας θὰ μῆς ἀπὸ τὶς πελώριες πύλες του. Θὰ ἀκολουθήσῃς τὸν κεντρικὸ δρόμο πὸς θὰ σὲ φέρῃ μπροστὰ ἀπὸ μιὰ ξύλινη καμπυλωτὴ πόρτα. Μιὰ ταμπέλα γρά-



Ἡ δυτικὴ πλευρὰ τοῦ Κάστρου τῶν Γιαννίνων

χρόνια τὸ γλυκό, πρασινογάλαζο κῆμα τῆς πανώριας Λίμνης Παμβώτιδος. Βαρέθηκε ὅμως νὰ τοῦ γλύφουν τὰ πόδια του τὰ νερά και γι' αὐτὸ ἔφτιαξαν γίρω του ἕνα δρόμο μὲ πελώρια πλατάνια πὸς ἀγκαλιάζουν τὸ γέρικο κορμί του. Τὸ βλέπεις πὸς δεσπόζει στὴν κορυφὴ τῶν Γιαννίνων λὲς και εἶναι ἄρχοντας πὸς κυβερνᾷ τὸ λαὸ του. Κλείνει στὰ σπλάγχνα του μικρὰ ἀλλὰ περιποιημένα σπιτάκια καταφύγια ἀπλοϊκῶν ἀνθρώπων. Τὰ στενὰ πλακοστρωμένα δρομάκια ξεκουλουριάζονται σὰν φίδια μέσα σὲ καθαρὲς γειτονιές. Νομίζεις πὸς τὸ Κάστρο ἀποτελεῖ ἕνα δικὸ του κόσμο μακριὰ ἀπ' ὄλους, προφυλαγμένο ἀπὸ τὶς κακίες τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.

Ἄν θελήσῃς ποτὲ νὰ γνωρίσῃς

φει ἐκεῖ: «Εἴσοδος Μουσείου».

Ἐσὺ πὸς δὲν ξέρεις τὸ Κάστρο μας, θὰ σηκώσῃς τότε τὸ κεφάλι σου και θ' ἀντικρύσῃς ἕνα πανύψηλο λεπτὸ πυργάκι, πὸς τὸ λένε Μιναρέ. Πόσο μικρὸ θὰ αισθανθῇς τὸν ἑαυτὸ σου κοιτάζοντας τὴν ψηλὴ κορμωστάσιά του! Μὴν διστάζῃς νὰ προχωρήσῃς· ἀξίζει τὸν κόπο νὰ ἔλθῃς σὲ στενὴ ἐπαφὴ μ' ἕνα τόσο ζωντανὸ ἱστορικὸ περιβάλλον.

Συναντᾷς πρῶτα μερικὰ θολωτὰ μισογρεμισμένα τούρκικα λουτρά. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ σωροὶ ἀπὸ παλιές ὀβίδες. Οἱ καμάρες και ἡ παράξενη σκεπὴ τοῦ Ἄσλὰν - Τζαμί, φανερόνουν τὴν παλαιὰ καταγωγὴ τους. Θὰ σοῦ κἀνῃ ἐντύπωση ὁ τούρκικος ρυθμὸς πὸς ἐπικρατεῖ μὰ πὸς δὲν ἦταν πάντα τούρκικος.

Στὴ θέσι τοῦ Τζαμιού ἦταν πρὶν ἕνα Μοναστήρι, πὸς ἔγινε μετὰ παλάτι τοῦ Ἄσλὰν - Πασᾶ. Ἄνεβαίνεις πολλὰ σκαλιὰ και τέλος φθάνεις ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ Μουσεῖο.

Ἐνα πέτρινο ἡλιακὸ ρολόγι σοῦ θυμίζει ἀρχαῖο βωμό.

Περνᾷς τὴν πρώτη πόρτα πὸς ἔχει κι' αὐτὴ καμάρες και διάφορα ἀγάλματα, ἕναν σκαλιστὸ τάφο ἀπὸ πέτρα—ποὺς ξέρει πόσα χρόνια ἔχει στὴν καμπούρα του— και διάφορα ἄλλα μνημεῖα. Καθὼς μπαίνεις τώρα στὸ κύριο Μουσεῖο ἀντικρύζεις ἀπέναντί σου ἕνα περὶφημο θρόνο μὲ ζωγραφίες, πὸς ἔχει καθόταν ὁ Ἄλλάχ, ὅπως πίστευαν οἱ ἱερεῖς του. Βιτρίνες μὲ Ἑπειρωτικὰ ἢ ἱερὰ κειμήλια και βιτρίνες μὲ καταστόλιστες Ἑπειρωτικὲς στολές, καθὼς και καριοφύλια, Σουλιώτικα μαχαίρια κλπ. βλέπεις παντοῦ.

Ἄλα αὐτὰ σὲ κάνουν νὰ ζήσῃς μέσα σ' ἕνα Ἑπειρωτικὸ περιβάλλον πὸς ἔναι κάτι τὸ πολὺ ὠραῖο.

Μικροσκοπικὴ σὲ μιὰ γωνιὰ εἶναι ἡ πόρτα τοῦ Μιναρέ. Ἄνεβαίνεις ὑπόμονετικά 75 πέτρινα στενὰ σκαλιὰ, ὀδηγούμενος ἀπὸ τὸ φῶς πὸς ἀφήνει και μπαίνει δειλὰ - δειλὰ ἕνα μικροσκοπικώτατο παραθυ-



Ὁ Ἄλῃ πασσᾶς



ράκι. Μὴν παρασυρθῆς καὶ κοιτάξης ἔξω, γιατί ὑπάρχει κίνδυνος τὸ κεφάλι σου νὰ ἀγγίξῃ τὸ ταβάνι καὶ τότε... Ἀπορῶ πῶς ἀνέβαιναν οἱ Χοτζάδες!

Τέλος φθάνεις στὸ τέρμα τοῦ... ταξιδιοῦ σου καὶ βρίσκεσαι στὴν χορυφὴ τοῦ Μιναρέ. Ὁ πεντακάθαρὸς ἀέρας σοῦ δίνει μεγάλη ἀνακούφισι. Μιὰ πιδὲ μεγάλη ἀκόμη σοῦ δίνει τὸ ὑπέροχο θέαμα πὸν ἄ-

τὸ τεῖχος τοῦ Κάστρου καταλαβαίνεις ὅτι ἦταν ἄπαρτο. Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά ἡ Λίμνη καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸ χαντάκι χάριζαν τὴν ἀσφάλεια στὰ χαριτωμένα σπιτάκια.

Γιατὶ εἶναι τόσο ὁμορφο τὸ Κάστρο μας; Νὰ τὸ ἀγγίξῃ τάχα ἡ πανέμορφη νεραϊδοβασίλισσα Γιάννα, μὲ τὰ διάφανα χέρια της; Νὰ τοῦ χάρισε ξεχωριστὴ ὁμορφιά ὁ θεῖος τῆς Γιαννιωτοπούλας Κυρὰ -Φροσύνης; Ποιὸς ξέρει!...

ΜΙΡΑΝΤΑ ΧΡΗΣΤΙΑΔΟΥ

Τάξις Στ' 6)ξίου



Δρόμος στὸ Κάστρο



Τὸ τζαμί τοῦ Ἀσλάν πασσᾶ

πλύνεται στὰ πόδια σου. Βλέπεις τὰ Γιάννινα, τὰ ἱστορικά καὶ πολυθρόλητα Γιάννινα, βουτηγμένα στὸ πράσινο· τὸ βλέμμα σου καὶ δεύει τὴ γλυκεῖα ὁμορφιά τῆς Παμβώτιδος μὲ τὸ Νησάκι πὸν λούζεται στὴν ἀγκαλιὰ της. Ἀπὸ

Ὁ καλύτερος φίλος μας

Ἐκεῖνο τὸ καλοκαίρι παραθέριζα σ' ἓνα χωριουδάκι τοῦ ὁμορφου Ζαγοριοῦ μας.

Φυσικὰ δὲν ἔχει νὰ μᾶς δείξῃ τίς τεχνητὲς ὁμορφιές, τὰ μεγάλα κτίρια καὶ τίς ἀνέσεις τῶν ἄλλων μικρῶν ἢ

μεγάλων πόλεων. Ἦταν ὅμως ἓνα χαριτωμένο χωριουδάκι, χαμένο μέσα στὴν πρασινάδα. Ἐκεῖ πέρασα τίς ὁμορφότερες διακοπές μου, καὶ περπατώντας κάτω ἀπὸ τὰ πανύψηλα πεῦκα ἔκανα τὴν σκέψι, πῶς τὰ δάση εἶναι οἱ καλύτεροι φίλοι μας. Δὲν τὸ πιστεύετε; Κι' ὅμως, ἐμένα μοῦ τὸ εἶπε τὸ ἴδιο τὸ δάσος μὲ τὸ θρόισμα τῶν φύλλων του:

—Ἐἴμαι τὸ κόσμημα, ὁ πλούτος, καὶ ὁ βοηθός σου. Οἱ ξένοι πὸν ἐπισκέπτονται τὴν Ἠπειρὸν μας, θαυμάζουν τὴν ὁμορφιά μου, ὅταν μὲ βλέπουν νὰ σκεπάζω σὰν μανδύας τὴν πλευρὰ τοῦ λόφου. Κουρασμένοι οἱ ὀδοιπόροι, ζητοῦν ἀνακούφισι ἀπὸ τὴ ζέστη κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα μου. Τὰ βελανίδια, τὰ κάστανα καὶ τὸ ρετσίφι, δὲν εἶναι τάχα προϊόντα δικὰ μου; Κατὰ τὸν χειμῶνα τὰ φύλλα μου δὲν δίνουν τροφή εἰς τὰ ζῶα καὶ τὰ ξύλα ζεστασιὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους;

Τὰ φύλλα πὸν πέφτουν, εἶναι ἓνα θαυμάσιο λίπασμα γιὰ τὸ χῶμα. Καὶ κάτι ἄλλο. Ὅ,τι ξύλινο χρησιμοποιεῖτε, ἐγὼ σᾶς τὸ δίνω Ὅταν κάθεστε σ' ἓνα κάθισμα, ὅταν τρῶτε σ' ἓνα τραπέζι, σκεφθῆκατε ποτὲ νὰ μὲ εὐχαριστήσετε; Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν θέλω εὐχαρίστεις, ἀρκεῖ νὰ μὴ μὲ δολοφονήτε, διότι δὲν θὰ εδρεῖτε πιδὲ πιστὸ φίλο ἀπὸ μένα.

Μετὰ ἀπὸ αὐτὰ πὸν ἀκούσατε, ἐλπίζω πὸς ὅλοι σας θὰ γίνετε φίλοι τοῦ δάσους.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Τάξις ΣΤ' 6)ξίου



ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΜΑΣ

Ο ΕΒΡΟΣ ΚΑΙ Η ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΣ

'Αλεξανδρούπολις

'Ολόασπρη, χαρούμενη, χωρισμένη σὲ κανονικά τετράγωνα, μὲ θαυμάσια ρυμοτομία, ἀπλώνεται ἡ πόλις μας σ' ἓνα εὐρύχωρο πλατύ. Οἱ λίγοι καταπράσινοι ἀπὸ ἀμπελώνες λόφοι ποὺ φντρώνουν πρὸς τὰ βόρεια καὶ οἱ πολλὲς βουνοκορφὲς τῆς Νότιας Ροδόπης ποὺ σὰν ἀπέραντο, ἀγριο ἐπιβλητικὸ ἀνάχωμα,, ἀρχίζουν νὰ ὑψώνονται παρα πέρα, μαζὶ μὲ τὴν ἤρεμη, καταγάλανη πρὸς τὰ νότια θάλασσά μας, συνθέτουν ἓνα τοπίο ποὺ γεμίζει μάγια τὴν 'Αλεξανδρούπολι καὶ τὴν κάνει ζηλευτὸ καὶ κοσμοπλημμύριστο παραθεριστικὸ κέντρο.

'Τάραχον οἱ ὁμορφιὲς οἱ σύγχρονες μὲ τὰ τρελλὰ παιγνιδίσματα τῆς θάλασσας, τὶς βαρκάδες, τὸ κολύμπι, τὰ δροσερὰ μαϊστράλια, τὶς καταπόρφυρες δύσεις τοῦ ἡλίου, τὶς σελινοφώτιστες νύχτες, τὶς ἐξοχές.

Θαυμάσιος ἐπίσης εἶναι ὁ πλατὺς παραθαλάσσιος ἀσφαλτοστρωμένος δρόμος εἰς τὸν ὁποῖον θρῖσκονται: ἡ Διοίκησης Χωροφυλακῆς, ἡ 'Εμπορικὴ Σχολή, ἡ Νομαρχία, ἡ Εἰσαγγελία, ὁ θερινὸς κινηματογράφος «'Εβρος», τὸ παραθαλάσσιον κέντρον «Φλοῦσος», ὅπου ὑπάρχει ἡ καλλίτερη πλάξ καὶ διάφορα ἄλλα κέντρα ψυχαγωγίας.

Στοὺς μεγαλύτερους δρόμους εὐρί-

σκονται τὰ καλλίτερα καταστήματα, ζαχαροπλαστεία, κουρεῖα, καφενεῖα, βιβλιοπωλεῖα, παντοπωλεῖα, φαρμακεία, ξε-

τικά τῆς πόλεως μας. 'Εκεῖ κοντὰ εὐρίσκεται καὶ τὸ καλύτερο πάρκο ὅπου εἶναι καὶ τὸ 'Ηρώον τῆς πόλεως μας.



Λεωφόρος Βασιλέως Γεωργίου Β'. ('Αλεξανδρούπολις)

νοδοχεῖα. Τὸ πῶς μοντέρνο ξενοδοχεῖο, τὸ καύχημα τῆς πόλεως μας εἶναι τὸ Τουριστικὸ ξενοδοχεῖο, ποὺ κτίσθηκε τελευταῖα κοντὰ στὴ θάλασσα πρὸς τὰ δυ-

'Επίσης ἐκεῖ κοντὰ θρῖσκονται ἓνα παραλιακὸ καὶ ἐξοχικὸ κέντρο. Στὴν πλατεῖα ὑπάρχει ἓνα ὡραῖο συντριβάνι καὶ δυὸ ὑπέροχα ἐστιατόρια. 'Απὸ τὰ δημόσια καὶ ἄλλα κτίρια τὰ σπουδαιότερα εἶναι: 'Η Νομαρχία, ἡ Εἰσαγγελία, ἡ Παιδαγωγικὴ 'Ακαδημία, κοντὰ στὴν ὁδὸ Βασιλέως Γεωργίου, τὸ Γυμνάσιον, τὸ Β' καὶ τὸ Γ' Δημοτικὰ σχολεῖα εἰς τὸν ἀδλόγυρο τοῦ 'Αγίου Νικολάου, τὸ Α' Δημοτικὸν σχολεῖο πρὸς Δ., τὸ Ταμεῖον, ἡ 'Εφορία, τὸ Εἰρηνοδικεῖον κοντὰ στὸ Δημαρχεῖο, ἡ 'Αγροφυλακὴ, τὸ 'Εμπορικὸν 'Επιμελητήριον, ὁ Παιδικὸς Σταθμὸς, ἡ 'Ιωνικὴ Τράπεζα, ἡ Τράπεζα τῆς 'Ελλάδος καὶ ἡ 'Εθνικὴ Τράπεζα, τὸ Τουρικὸν σχολεῖο στὴν ὁδὸ Βασιλέως Γεωργίου, τὸ Τμήμα 'Ασφαλείας καὶ τὸ 'Αστυνομικὸν Τμήμα. Κοντὰ στὴ θάλασσα, ὑπάρχουν πολλὰ καινούργια ἰδιωτικὰ σπίτια καὶ μεγάλες ἀποθήκες καὶ ἐργοστάσια, ὡς καὶ τὸ ἐργοστάσιο ἠλεκτροφωτισμοῦ πρὸς Β τῆς πόλεως.

Τὰ σπίτια τῆς εἶναι ἀπλᾶ καὶ χαμηλά, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἐπιβλητικὸ Ναὸ τοῦ 'Αγίου Νικολάου, μὲ τὸ θαυμάσιον τροῦλο καὶ τὰ ψηλὰ καμπαναριά του, καὶ τὸ μέγαρον τῆς 'Ακαδημίας μας.

Τὸ ἄνετο τεχνικὸ λιμάνι τῆς δέν εἶχει τίποτε τὸ ξεχωριστὸ νὰ δείξῃ σ' ἓνα διαβατικὸ ἐπισκέπτη τῆς. 'Η πόλις



'Η Ζαρίφειος Παιδαγωγικὴ 'Ακαδημία 'Αλεξανδρουπόλεως



μας ὅμως γιὰ κείνους ποὺ μένουν κεί-
ρο, ποὺ ζοῦν σ' αὐτή, εἶναι ἀγαπητή
γιὰ τίς τόσες ὁμορφιές της.

Προχωρώντας πρὸς τὴν ἄκρη τῆς πό-
λεως, θὰ συναντήσουμε δυὸ ἐργοστάσια
Σπορειαυουργίας καὶ ἓνα μεγάλο κυλιν-
δρῶνυλο. Ἐκεῖ ὑπάρχει καὶ τὸ ἐργοστά-
σιο καὶ μηχανοστάσιον καὶ ὁ Γαλλικὸς
Σταθμὸς τῶν Σ.Ε.Κ. Ὁ δρόμος αὐτὸς
διασχίζει ὅλον τὸν Ν. Ἐβρου καὶ κό-
βεται ἀπὸ ἄλλους μικροτέρους. Ἐνας
ἄλλος δρόμος πρὸς Β. πηγαίνει στὸ
Κρατικὸ Νοσοκομεῖο κοντὰ στὸ ὁποῖον
εὐρίσκεται ἡ ἐκκλησία τῶν Ἀγίων Ἀ-
ναργύρων καὶ οἱ στρατώνες.

Ἐπάρχει ἡ παλαιὰ θρακιώτικη παρά-
δοσι ποὺ ζῆ καὶ μεταδίδεται ἀπὸ στό-
μα σὲ στόμα κ' ἀπὸ γενιὰ σὲ γενιὰ γιὰ
τίς παλιές Ὀρφικὲς δόξες αὐτῶν τῶν
τόπων, γιὰ τὰ μαρτύρια τῶν πάππων
καὶ γιαιγιάδων μας, γιὰ τοὺς ἡρωϊσμούς
των, γιὰ τὰ ξεσπιτώματα καὶ γιὰ τίς
προσφυγιές των.

Ἐπάρχει ἡ ἀπλότητα κ' ἡ καλοσύνη
τῶν ἀνθρώπων της, ποὺ χαίρονται τὴ
χαρὰ τοῦ ἄλλου καὶ πονοῦν τὴ δυστυ-
χία του.

Ἐχει μύριες ὁμορφιές ἡ πόλι μας,
ἔχει μαζὶ καὶ μιὰ νεότητα καὶ νοιώθει
κάποτε - κάποτε, σὰν νὰ ζοῦν μέσα της
τόσες θύμησες καὶ τόσα ὄνειρα λές καὶ
τὰ φύτρε σ' αὐτὴν ἡ ψυχὴ τοῦ μάρτυ-
ρα Βασιλιᾶ ποὺ φέρει τ' ὄνομά του καὶ
ποὺ δὲν πρόφθασε μεγαλωμένος καὶ πα-
νένδοξος νὰ τὴν ἐπισκεφτῆ καὶ νὰ τὴ
χαρῆ.

Ἀξίζει ἀλήθεια τόσα ἡ πόλι μας!

ΠΟΠΗ ΧΑΓΙΑ

ΑΣΗΜΟΤΛΑ ΒΑΡΓΕΜΕΖΗ

Ε' Τάξις 6)ξίου Προτύπου

Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας Ἀλε-
ξανδρουπόλεως

Ὁ Ἐβρος μας

Σὲ μιὰ ἀπὸ τίς γραφικὲς γωνιές
τῆς Ἑλλάδος, βρίσκεται καὶ ὁ Νο-
μὸς μας μὲ τίς ὁμορφες ἀκρογιαλι-
ές καὶ τὰ μαῦρα γιγάντια ὄρη. Ἀλ-
λὰ ἡ φύσις δὲν ἔλησμόνησε νὰ
σκορπίσῃ ἀκόμα ἄφθονο στὸν κάμ-
πο τοῦ Ἐβρου τὸ πράσινο χρῶμα.
Στὸ Νότιο μέρος οἱ ἐλαιῶνες εἶναι
μιὰ ἀκόρεστη πλημύρα. Γεμίζουν
τὴν κοιλάδα μὲ τὸ σταχτοπράσινο
χρῶμα τους ποὺ κατεβαίνει μὲ τίς
γέρικες ἐλιές του νὰ ἀνταμώσῃ τὴν
θάλασσα, ποὺ φιλεῖ τίς ριζές τους
καὶ καθρεπτίζει τίς κορφές τους.
Στὶς ἐκβολές τοῦ Ἐβρου βρίσκον-
ται πολλὰ ἰχθυοτροφεία.

Μεγάλες πόλεις στὸ Νομὸ μας
εἶναι ἡ Ὁρεσιᾶς, κτισμένη ἀπὸ
τὸν Ὁρέστη, κατὰ παλαιότερας πα-
ραδόσεις, μὲ τὸ περιφῆμο πάροχο
καὶ τὴν ἀγορὰ της. Ἄλλη πόλις
εἶναι τὸ Διδυμότειχο μὲ τὸ μυθικὸ
τεῖχος, ὅπως ἀναφέρει ἡ ἱστορία.
Ἄλλη ἀξιόλογη πόλις εἶναι τὸ
Σουφλί, κέντρο μεταουργίας.

Ἐνα ταξίδι ἀπ' αὐτοῦ μᾶς φέρ-
νει στὴν Ἀλεξανδρούπολι. Στὸ
δρόμο συναντᾶμε βλαχοπούλες μὲ
τὸ σταμνὶ στὸν ὄμο νὰ πηγαίνουν
στὴν κρῖα βρύση. Μπαίνοντας στὴν
πόλι ἀντικρύζουμε τὸ μαυρισμένο
ἀπὸ τὸν καπνὸ τοῦ πολέμου μύλο
τοῦ Πρωτόπαπα, σκιαζόμενο ἀπὸ
τὰ γέρικα πλατάνια. Ἡ τεθλασμέ-
νη γραμμὴ τῶν δενδροστοιχειῶν
μᾶς ὀδηγεῖ στὴν καρδιὰ τῆς πόλε-
ως, ὅπου μικροπωλετὰι διαλαλοῦν
τὸ ἐμπόρευσμά των.

Μέσα στὴν πόλι βρίσκεται τὸ χα-
ριτωμένο λιμάνι τῆς Ἀλεξανδρου-
πόλεως. Ὁ ἥλιος τὸ στολίζει σὰν
καλλιτέχνης καὶ ποιητῆς. Μερικὲς
ψαροπούλες μὲ τὰ κατάσπρα πανιά
των καὶ τὰ ἀναμμένα φαναράκια

των γυρίζουν ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τῆς
ἡμέρας. Τὸ γαλανὸ κυματάκι σπάει
στὰ βραχάκια τῆς ἀμμουδιάς ἀκο-
λουθώντας τίς φωνές τῶν ψαράδων
ποὺ πλέκουν τὰ δίχτυα τους.

Παραπάνω διακρίνεται ἓνα ἀπὸ
τὰ μεγαλύτερα κτίρια τῆς πόλεως
μας, ἡ Ἀκαδημία, ὅπου ἀντηχοῦν
οἱ φωνές τῶν παιδιῶν. Προχωρών-
τας φτάνουμε στὸν πευκῶνα ὅπου
τὰ φρεσκοπλυμμένα πεῦκα ὑποδέ-
χονται τίς πεταλούδες καὶ τὰ φτε-
ρουγίσματα τῶν πουλιῶν. Στὰ δε-
ξιὰ τοῦ πευκῶνος σὰν κατάσπρο
ἀπλωμένο σεπτόνι κάθεται τὸ Του-
ριστικὸ ξενοδοχεῖο. Ὁ καθαρὸς ἄ-
έρας ἐνώνεται μὲ τὴν πρωϊνὴ αὔ-
ρα. Στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος παί-
ζουν χαϊδευτικὰ καὶ ἀγκυλιάζον-
ται σταντόασπροι γλάροι, ἐνῶ στὸ
γᾶος τῆς πόλεως ὡς πύργος ξεπρο-
βάλλει μὲ τίς διάχυτες ἀκτίνες του
ὁ πελώριος φάρος.

Ἀφίνοντας μὲ λύπη τὴν ὠραία
πόλι τοῦ Θρακικοῦ Πελάγους, τὴν
Ἀλεξανδρούπολι, πηγαίνουμε στὰ
ἐπίνειά της. Καὶ πρῶτα ἀπ' αὐτὰ
στὸν Ἄβαντα μὲ τίς πανάρχαιες
μαυρισμένες πύλες του κτισμένες
ἀπὸ τὸν Μακεδόνα Μ. Ἀλέξανδρο.
Ἄλλο ἐπίνειο τῆς πόλεως μας εἶ-
ναι ὁ Μαΐστρος μὲ τὴν Ἐκκλησία
τῆς Ἁγίας Μαρίνας καὶ τίς πε-
λώριες βελανιδιές. Καὶ τέλος ἔ-
να ἱστορικὸ παραθαλάσσιο ἐπίνειο
εἶναι ἡ Μάκρη, μὲ τὸ σπῆλαιο τοῦ
Κύκλωπος καὶ μὲ τοὺς μεγάλους
βράχους ποὺ ξεχωρίζουν στὸ βά-
θος τοῦ κυανοῦ γωώματος.

Αὐτὸς μὲ λίγα λόγια εἶναι ὁ Ἐ-
βρος μας.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΝΕΜΠΑΡΗΣ

ΚΩΝ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Τάξις Στ' Προτύπου Παι-

δαγωγικῆς Ἀκαδημίας Ἀλε-

ξανδρουπόλεως

Ο, ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

Ἡ γατούλα τοῦ οπιτιοῦ μου

Δυὸ μικρὰ αὐτάκια, τέσσερα ποδαρά-
κια καὶ μιὰ μουσοδίτσα, ξεπροβάλλει ἀ-
πὸ τὴν πόρτα. Εἶναι ἡ μικρὴ γατούλα
μου. Νὰ τὴν! Πάλι ἦλθε νὰ παίξωμε.
Τὶ παιγνίδια ποὺ κάνω μαζὶ της! Ὄταν
καμιὰ φορὰ τελειῶνω τὰ μαθήματά μου,
βγαίνω ἔξω μ' ἓνα μικρὸ κουθάρι καὶ
τῆς τό πετάω. Αὐτὴ τρέχει νὰ τὸ πιάσῃ
καὶ μοῦ τὸ δίνει πάλι. Πόσο παιγνι-
διάρα εἶναι!

Στὸ σπίτι τὴν ἔχουμε ἀπὸ παλὸν μικρὸ
γατάκι, καὶ ἐπειδὴ λέγωνε τὴ σκάλα ἡ
κοπέλλα μας τὴν ἔδιωχνε, μὰ ἐγὼ καὶ
ὁ ἀδελφὸς μου τὴν φέρναμε πάλι. Ἐ-
τσ. σιγὰ - σιγὰ μεγάλωσε καὶ δὲν ἔχει

ἀνάγκη τώρα πιά. Ὄταν βλέπῃ πουθε
νὰ ποντίζει τὸ κυνηγὰ ἀπὸ πίσω, ὥσπου
νὰ τὸ πιάσῃ.

Ὄταν βρέχῃ καὶ εἶναι ἔξω, σὰν νὰ
ξέρεῃ ὅτι θὰ τῆς ἀνοίξουμε, ἔρχεται καὶ
κτυπᾷ μὲ τὸ μαλακὸ ποδαράκι της τὸ
παράθυρο. Μόλις τὴν δῶ, ἀκόμη καὶ
στὸ φαγητὸ νὰ εἶμαι, σηκώνομαι καὶ
τῆς ἀνοίγω. Τότε μπαίνει μέσα καὶ
πάει κατ' εὐθείαν κάτω ἀπὸ τὴ σόμπα.
Ἐκεῖ σιγουρεύεται.

Ἐρχεται στὰ πόδια μου ὅταν μελετῶ
καὶ μὲ χαϊδεύει, ὡσὰν νὰ θέλῃ νὰ μοῦ
πῆ: «Λουκία, σήμερα δὲν θὰ ἔρθῃς νὰ
παίξῃς μαζὶ μου;». Κι' ἐγὼ τῆς ἀπαν-
τῶ: «Περιμένε λιγάκι. καὶ ἔρθωσα».

Ἔτσι τρέχει χαρούμενη κάτω καὶ πε-
ριμένει. Κι' ὅταν πάω, ἀρχίζομε πάλι
τὰ παιγνίδια μαζὶ.

Πηγαίνω στὸ σχολεῖο, δὲν μπορεῖ,
πρέπει πρῶτα νὰ μὲ ξεκινήσῃ ὡς τὴν
πόρτα κ' ἔπειτα νὰ φύγῃ.

Ὄταν καμιὰ φορὰ γρατξοῦναι χαϊ-
διάκινα τὸν ἀδελφὸ μου, ἐκεῖνος θυμῶ
νει καὶ τὴν κυνηγᾷ. Μὰ αὐτὴ μοῦ ἔχει
πολλὴ ἐμπιστοσύνη καὶ ἔρχεται στὴν ἀγ-
καλιὰ μου. Κι' ὅταν φεύγῃ αὐτὸς μ'
εὐχαριστεῖ καὶ πάει νὰ παίξῃ. Ὄταν
γράφω, κάθεται ἤσυχα κάτω ἀπὸ τὰ
πόδια μου καὶ περιμένει χωρὶς νὰ μ' ἐ-
νοχλῇ.

Αὐτὴ εἶναι ἡ γατούλα μου.

ΛΟΥΚΙΑ ΜΑΡΝΕΛΗ

Τάξις Δ' 6)ξίου



Ο,ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

Σήμερα μᾶς τύλιξε ἡ ὀμίχλη

Σήμερα όταν ξύπνησα πήγα στο παράθυρο και κύτταξα ἔξω· μὰ τί νὰ δῶ!.. Ἐξω ἦταν ὅλα σκεπασμένα μὲ ὀμίχλη. Ἡ μαμά μου εἶχε πάει στὴν ἀλλή νάμαξέψη μερικὲς πετσέτες τῆς κουζίνας πού τις εἶχε ἀπλωμένες ἀπὸ χθές.

Πῶ, πῶ! εἶπα τότε, τί πολλή ὀμίχλη! Πῶς θὰ πάω στὸ σχολεῖο; Ἄλλὰ δὲν πρόφτασα ν' ἀποτελειώσω τὴν ζουβέντα μου ὅταν σὲ μιὰ στιγμή φύσηξε ἕνας δυνατὸς ἀέρας: βῆβῆ... καὶ ἄνοιξε τὸ παράθυρο πὸν στεκόμουν. Τότε ἐγὼ κρῦωσα καὶ ἄρχισα νὰ ντύνωμαι. Ὅταν ντύθηκα, νάσου κ' ἔρχεται κ' ἡ μαμά μου. «Κλείσε τὸ παράθυρο παιδάκι μου, τί ἔπαθες καὶ κἀθεσαι μὲ ἄνοιχτο παράθυρο, μοῦ λέγει θυμωμένα καὶ ἤρθε καὶ ἔκλεισε τὸ παράθυρο νευρικά. «Μὰ καλέ μαμά τί σημασία ἔχει τὸ ἄνοιχτο παράθυρο, ἐφόσον εἶμαι ντυμένη;». Ἡ μαμά μου ὅμως δὲν ἀπάντησε, γιατί ἦταν πολὺ θυμωμένη.

Ἐπειὴ ἦπια τὸ γάλα μου καὶ ξεκίνησα γιὰ τὸ σχολεῖο.

Κατεβαίνοντας ὅμως στὴν ἀλλή μας, εἶδα στὸ νεροχύτη τῆς ἔξω βρύσης μας, ἕνα μικρὸ σπῆλαιο ἀπὸ κρύσταλλα.

Τὸ χνῶτο ἔβγαλε, ἔμοιαζε πολὺ μὲ τὴν ὀμίχλη.

Ξαφνικά, καθὼς προχώρησα λίγο, ἄκουσα μιὰ φωνή πὸν μὲ φώναζε:

— Ἀμαλίτσα!... Γύρισε νὰ δῶ πὸς μὲ φώναζε, μὰ δὲν τὰ κατάφερα, γιατί μ' ἐμπόδιζε ἡ ὀμίχλη, ἀλλὰ κατάλαβα ἀπὸ τὴ φωνή, ὅτι ἦταν ἡ μαμά μου. Μοῦ ἔλεγε νὰ προσέχω τὰ αὐτοκίνητα.

— Ναι μανούλα, θὰ προσέχω, τῆς ἀποκρίθηκα ἐγώ. Εἶμαι σίγουρη πὼς θὰ προσέχης, εἶπε ἡ μαμά μου.

Ἀυτὰ λοιπὸν μᾶς κάνει ἡ κυρὰ ὀμίχλη.

ΑΜΑΛΙΑ ΠΑΚΤΙΤΗ

Τάξις Β' 6) ξίου

Ἡ πιὸ χαρούμενη ἡμέρα

Σήμερα γέμισε τὸ τραπέζι τῆς κυρίας μας ἀπὸ ὀπωρικά. Γέμισε καὶ ἡ ἀμμοδόγος. Τί χαρά! Κόκκινα καὶ μεγάλα μήλα, κινδῶνια, ἀχλάδια, σταφύλια. Φτειάσαμε καὶ μεῖς μὲ πλαστιλίνη διάφορα φθινοπωρινὰ φρούτα: Μῆλα, ἀχλάδια, σταφύλια καὶ τὰ βάλαμε στὴ σειρά ἑξέχωρα καὶ τὰ λογαριάσαμε.

Μιὰ σκέψι μοῦ ἔρχεται τώρα στὸ μυαλό μου: Πῶς τὸ χλωμὸ καὶ ἀδύνατο φθινόπωρο κάνει τόσα ὀραῖα καὶ γλυκὰ φρούτα!

Τὰ ἀδέλφια του τὸ φοβερίζουν: Ὅταν γυρίξω στὸ καλοκαίρι τὸ ζεστό τοῦ λέει:

— Θὰ σὲ κάψω. Κυττάζει πρὸς τὸν Χειμῶνα, κ' ἐκεῖνος, τοῦ μιλεῖ ἄγρια:

— Θὰ σὲ παγώσω!!!

Τί νὰ κάνη τὸ καυμένο; Ἀρχίζει νὰ κλαίη μὲ λυγμούς. Τὰ δάκρυά του ἀβάσταχτα πέφτουν στὰ μάγουλά του καὶ τὰ χλωμιάζει. Εἶναι πάντα στενοχωρημένο, μελαγχολικό, ἀρρωστιάριχο. Ἐπειδὴ εἶναι τέτοιο ἔνιαν ὅλα γύρω του, μαραμένα, κιτρινάρικα, ἀρρωστιάρικα.

Τὰ λουλούδια μαραινόνται καὶ σκύβουν τὸ κεφάλι τους. Τὰ δέντρα ριχνουν τὰ φύλλα τους καὶ μένουν γυμνά. Λιγοστεύουν τὰ φρούτα. Φεύγουν τὰ ταξιδιάρικα πουλιά γιὰ ζεστοὺς τόπους. Ποῦνὰ βροῦνε σπόρους, ἔντομα νὰ φᾶνε; Θὰ τὰ σκεπάζη ὅλα τὸ χιόνι. Φεύγουν καὶ οἱ βλάχοι γιὰ τὰ χειμαδιά. Ποῦ νὰ βροῦνε τὰ προβατάκια χορτασάκι ἀφοῦ ὁ νέρο Χειμῶνας θ' ἀπλώση τ' ἄσπρα του γένεια παντοῦ;

Κοίμα! Γιὰ λίγο ὅμως καιρό. Θὰ ξανάρθη πάλι ἡ γλυκειὰ καὶ πανέμορφη Ἄνοιξη καὶ θὰ δώσει πολλὰ στολίδια στὸ καθένα. Κι' ἀργότερα τὸ φθινόπωρο θ' ἀχθῆ περισσότερο στολίδια. Περισσότερα γλυκά, μυρωδάτα καὶ ροδοκόκκινα φρούτα, πὸν θὰ τὰ φᾶμε ἐμεῖς τὰ παιδάκια μὲ εὐχαρίστησι καὶ θὰ λέμε:

— Μπράβο σου, φθινόπωρο, μὲ τὰ τόσα καλὰ πὸν μᾶς ἔφερες!

ΡΕΑ Χ.ΤΖΙΝΗ

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΜΙΚΡΟΥ ΜΑΘΗΤΟΥ

18—11—1958

«Τὸ δέμα τοῦ μπαμπᾶ...»

Χθὲς τὸ βράδυ, ὅταν σχόλασα, ἐπήγα χαρούμενος στὸ σπίτι μου, γιατί ἐπῆρα καλοὺς βαθμοὺς ἀπὸ τὸ δάσκαλο. Στὸ σπίτι ἡ μαμά ἐτοίμαζε ἕνα δέμα... Μὲ χαρὰ ὥρτησα τὴ μαμά:

— Ποῖς τὸ ἔστειλε, μαμά, τὸ δέμα; Τί ἔχει μέσα;

— Ἀἴο, παιδί μου, μοῦ εἶπε, θὰ φύγῃ ὁ μπαμπᾶς γιὰ τὴν Ἀθήνα, γιατί τὴν ἔχει δουλειά, καὶ γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ ἔφτιαξα σήμερα ἕνα γλυκὸ γιὰ νὰ τὸ πᾶη στὴ γιαγιά σου...

— Κοίμα, λέω μὲ τὸ νοῦ μου, κ' ἐγὼ νόμισα πὼς θὰ εἶχαμε πανηγύρι... Σκέφθηκα γιὰ λίγο, κ' ἔπειτα ξαναρωτῶ τὴ μαμά:

— Καὶ γιὰ μᾶς δὲν ἔμεινε τίποτε, μαμά;... Σήμερα ξέρεις..., ὅλα δεκάριτα πῆρα στὰ μαθήματα...

Κυττάζω καλλίτερα στὸ δέμα καὶ βλέπω: Ἀπὸ σφαγμένα κοτόπουλα, ἕνα βάζο μέλι καὶ ἀρκετὰ καρύδια.

Ἡ μαμά σὲ λίγο μοῦ ἔβαλε νὰ φάγω μαζί μὲ τὴν ἀδελφή μου. Ἐγὼ ὅμως δὲν εἶχα ὄρεξι. Ὁ νοῦς μου ἦταν στὸ δέμα... Στὸ τέλος μᾶς ἔδωσε ἕνα πιστάκι μὲ μέλι καὶ λίγα καρύδια. Αὐτὸ ἦταν ὅλο... Τὸ πρωί, ὅταν ξύπνησα, εἶδα τὸν μπαμπᾶ μου, πὸν ἦταν ἔτοιμος νὰ φύγῃ. Τὸν φιλήσαμε ἐγὼ κ' ἡ ἀδελφή μου καὶ τοῦ εὐχρηθήκαμε ἐκαλὸ ταξίδι.

ΛΟΥΤΗΣ ΠΟΡΤΟΚΑΛΑΚΗΣ

Τάξις Β' Βου Μονοταξίου Πρωτοτύπου

Ἀπὸ τὸ σπίτι μου στὸ Σχολεῖο

— «Ἀθηνούλα ξύπνα! παιδί μου!». Ἀκούγεται ἡ φωνὴ τῆς μητέρας μου.

Πετάζομαι ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου. Ἐτοιμάζομαι καὶ ξεκινῶ γιὰ τὸ ἀγαπημένο μου σχολεῖο.

Ἐλαφρὰ ὀμίχλη σκεπάζει τὸ δρόμο! Τὰ καταπράσινα χορταράκια ἀπορίζουν λίγο ἀπὸ τὴν ἀχνη! Αἴγες φωνὲς πουλιῶν ἀκούονται. Λὲς καὶ μᾶς ἔπιασε ὁ βαρὺς χειμῶνας. Φαίνεται πὼς οἱ σπουργίτες κοιμῶνται ἀκόμη! Ποῖς ξέρει τί ὄνειρεύονται! Κανένα ἀμπέλι γεμᾶτο σταφύλια!

Περπατοῦσα πρὸς τὸ σχολεῖο ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιο. Πολλὴ κίνησι! Οἱ ἄνθρωποι ἐπήγαιναν στὶς δουλειὰς τους βιαστικά. Πολλὰ παιδάκια ἐπήγαιναν



Ο,ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

“Ενας περίπατος στο βουνό

Μιά μέρα πήγαμε με τούς δασκάλους μας στῆς Περιβλέπτου τὸ βουνό.

Στὸ δρόμο ποὺ βαδίζαμε, εἶδαμε τὰ κάτασπρα σπιτάκια τοῦ Βελισσαρίου.

Σὲ λίγο φθάσαμε.

Τὸ βουνὸ γέμισε ἀπὸ τὰ παιδιά.

“Ἄλλα ἔκοβαν λουλούδια, ἄλλα ἔπαιζαν κρυφτό, ἄλλα κυνηγητό.

“Ὅλα τὰ παιδιά ἦσαν χαρούμενα.

Ἀπὸ τὸ πολὺ παιγνίδι τὰ παιδιά διψάσανε, μὰ βρῦση δὲν ἦταν πουθενά.

Μετὰ οἱ δασκάλοι μας, μᾶς πῆγαν σ’ ἓνα ἄλλο ὕψωμα καὶ μερικὰ παιδιά ἀνέβηκαν ὡς τὴν κορυφή. Τόσο ψηλὰ ἀνέβηκαν, ποὺ ἐμεῖς οἱ ἄλλοι τὰ βλέπαμε σὰν νάνους.

Ἀφοῦ παίξαμε ἀρκετὰ ὁ κύριος τῆς Στ’ τάξεως, σφύριξε καὶ ὅλα τὰ παιδιά συνταχθῆκαμε καὶ πάλι με τραγουδία φθάσαμε στὸ σχολεῖο.

“Ὅταν φθάσαμε στὴν ἐξώπορτα τοῦ σχολείου, τὰ παιδιά ἄρχισαν νὰ φωνάζουν:

“Ἰπι, Ἰπι οὔμε, σᾶς εὐχαριστοῦμε.

“Ἰπι - Ἰπι, ὁ θέλουμε νερό.

“Ἰπι-Ἰπι ἄτε, νὰ μᾶς ξαναπαῖτε.

ΔΙΚΑΤ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

Τάξις Γ’ 6)ξίου

στὸ σχολεῖο. Ποῦ καὶ ποῦ περνοῦσαν ἀντοκίνητα, ποδήλατα...

Τὰ τζάμια ἀπὸ τὶς βιτρίνες φαίνονται θολά. Ὀλίγες ἦσαν ἀνοιγμένες.

Τὰ δέντρα μὲ τὰ κλαδιά των γυμνά ἔμοιαζαν ὡσὰν τρόπια ἀλεξιβρόχια. Τὰ λίγα κίτρινα φύλλα τῶν δέν τὰ ὁμόρφαιναν πιά. Στὸ χῶμα πολλές φορὲς σωρὸς ἀπὸ φύλλα· τότε τὸ χῶμα φαίνεταν κατακίτρινο καὶ ὁμοίαζε μὲ μικρὰ καὶ κίτρινα παπλώματα. Ἡ λεύκα τοῦ σχολείου μας δὲν ἔδινε ὁμορφιά τώρα.

Καθὼς μπῆκα στὴν αὐλὴ τοῦ σχολείου μας, εἶδα μερικὰ πεῦκα, τὰ θαύμασα, καὶ σκέφθηκα:

—“Τὰ πεῦκα καὶ τὰ κυπαρίσσια θὰ εἶναι τώρα τὰ στολιδία τῆς φύσεως,

ΛΘΗΝΑ ΜΟΥΔΟΠΟΤΑΟΥ

Τάξις Δ’ 6)ξίου

Ἀπ’ τῆ ζωῆ τοῦ καλοκαιριοῦ

Εἶναι καλοκαίρι. Σημερώματα. Ἡ αὐγὴ ἄρχισε νὰ ροδίζει. Τὰ πουλιά ποὺ ἔχουν ξυπνήσει ἀπὸ πολὺ νωρίς, κελαιοῦν πάνω στὰ δέντρα σὰ νὰ καλωσορίζουν τὴν καινούργια μέρα.

“Ὅλη ἡ φύση ξυπνᾷ. Ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ χουδώνει, οἰχόνοντας τὶς πρώτες τοῦ ἀκτίνες σ’ ὅλη τὴ γῆ. Μόνο οἱ ἄνθρωποι δὲν ξύπνισαν. Μιά τέτοια ἡμέρα ἔφθασα κι ἐγὼ στὴν ἐξοχή. Τὸ μέρος ὅπου ἔμενα ἦταν παραθαλάσσιο. Ἦμωνα στοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους Πρεβέζης. Στὴν κατασκήνωση.

Κάθε ἡμέρα, ἀφοῦ τρώγαμε γιὰ πρόγευμα, κατεβαίναμε στὴ θάλασσα γιὰ μπάνιο. Παίξαμε στὴν ἀμμουδιά καὶ κάναμε βουτιές στὴν θάλασσα. Μάλιστα ἐγὼ μὲ τὴν ἀδελφὴ μου κάναμε μακροβούτια, προσπαθώντας ποιά νὰ ξεπεράσῃ τὴν ἄλλη.

Κάναμε μπάνιο ὥσπου μᾶς ἔπαιρνε τὸ μεσημέρι καὶ πηγαίναμε γιὰ φαγητό.

“Τότερα κοιμώμαστε καὶ τὸ ἀπογεύματα κάναμε περιπάτους.

Πολλὲς στιγμὲς ἀπ’ τὴ ζωῆ τοῦ Καλοκαιριοῦ θὰ μείνουν βαθεῖα χαράγμενες στὴν ψυχὴ μου. Ἐνα ἀπόγευμα πήγαμε περίπατο στὴ θάλασσα. Ὁ οὐρανὸς ἦταν καταγάλανος καὶ ὁ ἥλιος κρυβόταν πίσω ἀπὸ κάτι νησάκια. Τὰ βουναλάκια ὀλόκληρα ἦταν γουσωμένα καὶ ὁ ἥλιος ἔπεφτε σιγὰ - σιγὰ. Τὸ θέαμα ἦταν φαντασμαγορικὸ. Θὰ καθύμουν ὥσπου νὰ κρυβόταν ὁ ἥλιος ἔντελῶς, ἀλλὰ μὲ φώναξαν οἱ φίλοι μου γιατί θὰ φεύγαμε. Αὐτὸ θὰ μοῦ μείνει ἀξέχαστο.

Ἔτσι πέρασα τὸ καλοκαίρι μὲν καὶ ἔμεινα πολὺ εὐχαριστημένη.

Ἀναστασία Κων. Πλακούτση

Τάξις ΣΤ’ 6)ξίου

Ἡ χθεσινὴ βροχὴ

Εἶναι πρωί. Ὁ ἥλιος δὲν ἔβριξε τὶς κόρες του, τὶς ἡλιαχτίδες, στὸ παράθυρό μου καὶ ἀπέσω ἡ βροχοῦλα στέλνει τὰ πρώτα μηνύματά της γιὰ νὰ ξυπνήσω. Σηκώνομαι, ἐτοιμάζομαι καὶ πηγαίνω σ’ ἓνα ἄλλο δωμάτιο, ὅταν ἀκούω τὴ φωνὴ τῆς Μάχης νὰ μοῦ λέη:

—“Ποῦ θὰ πᾶς Ἐλενίτσα μ’ αὐτὸν τὸν καιρὸ;”

—“Ὅθι πάω στὸ σχολεῖο,

Ἔβαλα τὸ μουσαμᾶ μου καὶ ξεκίνησα. Ἡ βροχὴ ἔδερνε τὸ χλωμὸ πρόσωπό μου καὶ τὸ κρῦο μὲ πειροῦνιαιζε. Τί νὰ κάω ὅμως; Δὲν μπορούσα νὰ παραβῶ τὴ διαταγὴ τοῦ κυρίου μου.

Στὸν δρόμο περνοῦσαν ἀρκετοὶ διαβάτες μὲ τὶς ὀμπρέλλες στὸ χέρι, οὐρώντας παλτὰ ἢ ἄλλα χειμωνιάτικα ρούχα.

Καθὼς προχωροῦσα σκεφτόμουν πόσο ὀφείλημα εἶναι αὐτὴ ἡ βροχὴ στοὺς γεωργούς. Χωρὶς αὐτὴ πῶς μπορούσαν νὰ μεγαλώσουν τὰ σπαρτά; Πολὺ καλά λέει καὶ τὸ ποίημα πῶς ἡ βροχοῦλα μᾶς δίνει τὴ ζωὴ. Μὲ τὴ βροχὴ τὸ χωρταράκι θὰ μεγαλώσῃ καὶ τὰ ἀρνάκια θὰ βρίσκουν ἀρκετὸ νὰ τρῶνε.

Μπροστὰ στὰ μάτια μου παρουσιάστηκε ἡ εἰκόνα τοῦ προσώπου τοῦ γεωργοῦ νὰ κοιτάξῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ νὰ τριβῇ τὰ χέρια του ἀπὸ χαρὰ ποὺ ἡ βροχὴ ποτίζει τὸ χωράφι του καὶ θὰ φυτρώσουν γρήγορα στάχυα γιὰ νὰ θερίσῃ.

Τῶν δένδρων τὰ φύλλα κίτρινισαν καὶ ἡ ὀρηκτικότητα τῆς βροχῆς τὰ οἶχνει στὴν γῆ ποὺ δέχεται τὴ βροχοῦλα σὰν εὐλογία τοῦ καλοῦ Θεοῦ.

Ἐφθάσα στὸ σχολεῖο, κι ἀπὸ κεῖ πήγαμε ὁμαδικῶς στὴν ἐκκλησία.

Τὸ ἀπόγευμα δὲν βγήκα ἔξω.

ΕΛΕΝΗ ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ

Ε’. τάξις 6)ταξίου

Ἡ πρώτη ἐκδρομὴ τοῦ σχολείου μας

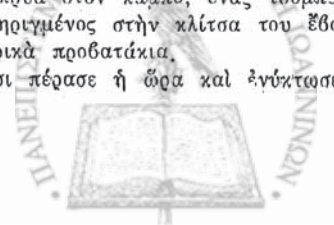
Εἶναι φθινόπωρο. Μέσα στὴν ἡλιόλουστη ἡμέρα οἱ κύριοι μας ἀπεφάσισαν νὰ μᾶς πᾶνε μιὰ ἐκδρομὴ.

“Ὅλα τὰ παιδιά μαζευθῆκαμε στὴν αὐλὴ τοῦ σχολείου μας. Μὲ πόση χαρὰ ξεκινήσαμε! Τί τραγοῦδια, τί φωνές! Ἀντηχοῦσε ὁδὸς ὁ δρόμος.

Ἀπὸ μακριὰ ἀντηχόσαμε ἓνα κατάφυτο βουναλάκι γεμάτο πεῦκα, ποὺ τὸ ἀεράκι κουνούσε τὶς κορυφές των καὶ φαίνεταν σὰ νὰ μᾶς ἔλεγον: «καλῶς ἦλθατε ἀγαπητὰ μας παιδιά».

“Ὅλα ξεχυθῆκαν μέσα στὴν καταπράσινη πεδιάδα. Ἄλλα ἔπαιζαν κυνηγητό, ἄλλα κρυφτό, καὶ ἄλλα διάφορα παιχνίδια. Ἐγὼ ἀφοῦ ἔπαιξα πολὺ ἀνέβηκα σ’ ἓνα ὕψωματάκι καὶ ἐκοίταξα πότε τὸ καταπράσινο φορεματάκι ποὺ φοροῦσε ἡ γῆ καὶ πότε τὸ γαλάζιο πέπλο τοῦ οὐρανοῦ. Πιὸ πέρα ἦταν ἓνα ἐκκλησάκι μὲ τὸ κάτασπρο καμπαναριό. Καὶ μακριὰ στὸν κάμπο, ἕνας τσομπάνος, στηριγμένος στὴν κλίτσα του ἔβασκε μερικὰ προβατάκια.

Ἔτσι πέρασε ἡ ὥρα καὶ ἐγύκτωσε.



ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ "ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΧΑΡΑΣ"

Ἐκείνη τὴν ἡμέραν στὸ σχολεῖο μας εἶχαμε μαστόρους.

Ἐμεῖς τὰ παιδιὰ τῶν Προτύπων παρεχωρήσαμε ἕνα μέρος τῆς ἀλλῆς μας γιὰ «Παιδικὴ χαρὰ».

Στὴν «παιδικὴ χαρὰ» στήσανε οἱ ματὸροὶ κούνιες, τραμπάλες καὶ γλύστρα.

Τὴ χαρὰ ποὺ αἰσθανθήκαμε μόλις τίς εἶδαμε στημένους.

Μέρα μετὰ τὴν ἡμέραν περιμέναμε πότε νὰ ἐρθῆ ἡ σειρὰ μας νὰ μπούμε. Μετρούσαμε ὅλο καὶ μετρούσαμε τίς ἡμέρας. Ἄντε πέρασε ἡ Δευτέρα πάει καὶ ἡ Τρίτη, τελείωσε καὶ ἡ Τετάρτη.

Πλησιάζει ἡ Πέμπτη! Πῶ πῶ χαρὰ

Μετὰ κανὰ δυὸ φορὲς ἀκούμπημα τῶν ποδιῶν μου κάτω στὴ γῆ, ἄρχισα σιγά-σιγά νὰ ὀφώνωμαι. Πῶ - πῶ πετοῦσα σὰν πουλί. Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ με σταματήσει.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὴν μεγάλη μου χαρὰ φώναξα:

—Πῶ πῶ. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ κατέχω τὸ παγκόσμιο σεκόρ.

Ἐπειὰ ἀπὸ λίγο ἄκουσα τὰ σίδερα τῆς κούνιας νὰ κάνουν κρότος κρότος. Μοῦ ἐφάνηκε σὰν μοῦ ἔλεγε:

—«Σὰν πολλὴ κουνήθηκες Κώστα. Κατέβα σὲ παρακαλῶ νὰ ξεκουραστῶ κι' ἐγὼ λίγο καὶ νὰ μῆτ' ἀποκαταστήθω ἄλλο

τῶ στὴν αὐτὴ ποὺ με ἔκανε νὰ στενοχωρηθῶ.

Τὰ πρόσωπα ὅλων τῶν παιδιῶν ἦταν κατσουφιασμένα· μιὰ μεγάλη λύπη διέκρινε πάνω τους.

Μὰ γιατί τάχα; Χωρὶς πολλὴ σκέψη τὸ κατάλαβα διότι...

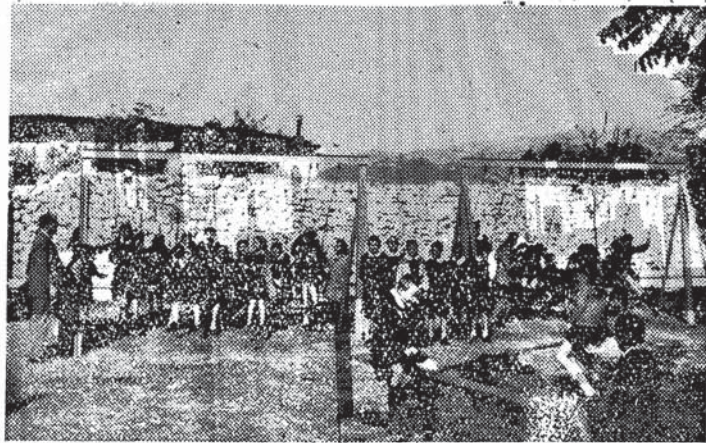
Σφύρ - σφύρ - σφύρ. Ἀκούγεται ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ σφυρίχτρα τοῦ κυρίου ποὺ μᾶς λέει:

—«Κατεβήτε κάτω. Φθάνει πλέον».

Καὶ ἔτσι κατέβηκα μετὰ μεγάλη λύπη.

ΚΩΝ)ΝΟΣ ΣΙΑΜΟΠΟΥΛΟΣ

Τάξις Ε' 4)ξίου



Μαθητὰ τῶν Προτύπων παίζουν στὸ Κέντρο «Παιδικῆς χαρᾶς»

ποὺ ἔχω! Πετᾶω σὰν τρελλός.

Ἡ ὥρα εἶναι μία. Ἐτοιμάζομαι γρήγορα - γρήγορα, ἀφήνω τὴν ἀδελφὴ μου καὶ χωρὶς νὰ λογαριάσω τὸ κάψιμο τοῦ φαγητοῦ τὸ ἔφαγα μετὰ λαμαργία καὶ ἔφυγα γιὰ τὸ σχολεῖο. Στὸ δρόμο πύγαινα γρήγορα μὰ νόμιζα πῶς τὸ περπάτημά μου ἦταν ἀργό.

Ὅταν ἔφθασα σχολεῖο εἶδα ὅλα τὰ παιδιά σχεδὸν νὰ παίζουν χαρούμενα, ἄλλα στίς κούνιες καὶ ἄλλα στίς τραμπάλες καὶ στὴν τσουλίθρα.

Ἀπὸ τὴν μεγάλη μου χαρὰ δίνω σ' ἐνὶ ἄλλο παιδί νὰ μοῦ πᾶν τὴν τσάντα ἐπίνω στὴν τάξη καὶ γρήγορα τρέχω στίς κούνιες.

Ἐπὶ τὴν ἡμέραν καὶ μῆτ' ἀποκαταστήθω ἄλλο μὲ μιὰ σιδερένια μπλὲ κούνια.

Ἀποχαριστήσαμε τὴν δημοφῆ ἔξοχὴ καὶ εὐχαριστημένοι γυρίσαμε στὸ σχολεῖο μας.

ΛΛΕΞΑΝΔΡΑ ΣΑΡΡΑ

τάξις Δ', 6)ξίου

παιδάκι».

Μὰ ἐγὼ, ποῦ ν' ἀκούσω μετὰ περισσότερη ὀρεξὴ τώρα ἔκανα κούνια. Κανένας δὲν λογαρίαζε.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἔρριξα μιὰ ματιὰ κά-

6—10—1958

«Φυτέψαμε σκόρδα καὶ κρεμμύδια»

Σήμερα τὸ μεσημέρι, ὅταν σχολάσα ἀπὸ τὸ Σχολεῖο, πῆγα σὸ σπίτι καὶ εἶδα τὴν μαμὰ μου νὰ σκάβει τὸν κῆπο. Ἦταν καλὸς καιρὸς... Ἀμέσως ξεντύθηκα κι' ἐγὼ καὶ τὴν ἐβοήθησα. Φυτέψαμε τὰ σκόρδα καὶ διάφορα λαχανικά. Δὲν τὰ θυμῶμαι ὅλα τὰ ὀνόματα... Τὰ βάλαμε μετὰ τὴν σειρὰ καὶ τὰ σκεπάσαμε μετὰ ἀγκάθια γιὰ νὰ μὴν τὰ χαλάσουν οἱ κότες μας. Ὅταν τελειώσαμε ἐπῆγα εὐχαριστημένη καὶ ἔγραψα τὰ μαθήματά μου.

ΝΤΙΝΑ ΣΟΤΛΗ

Τάξις Β', Βον Πρωτ. Μονοταξίου

Προετοιμασίαι γιὰ τὸ χειμῶνα

Πέρασε πᾶ τὸ καλοκαίρι. Ἦλθε τὸ φθινόπωρο μετὰ τίς βροχές. Ὁ ἥλιος εἶναι ὀχρὸς καὶ χλιαρὸς. Οἱ βοσκοὶ μετὰ τὰ κοπάδια τους κατεβαίνουν ἀπὸ τὰ ψηλὰ βουνὰ στὰ χειμαδιά. Τὰ ταξιδιάρικα πουλιὰ ἔφυγαν. Οἱ τοίχες οἱ καλογιάννοι καὶ καμμιὰ μπεκάτσα μᾶς προμηθεύουν τὸν χειμῶνα. Στὴ γῆ ἄρχισε νὰ φυτρῶνῃ τὸ πράσινο χορταράκι. Τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἄρχισαν νὰ πέφτουν.

Ὅπως ἡ γῆ ἐστρώθη μετὰ τὰ κίτρινα φύλλα καὶ τὸ πράσινο χορταράκι ἔτσι καὶ ἡμεῖς ἄρχισαμε νὰ στρώνουμε τὰ σπίτια μας μετὰ διάφορα στρωσίδια. Οἱ ἄνθρωποι ἄρχισαν νὰ ντύνονται μετὰ μάλλινα.

Ὁ πατέρας προμηθεύτηκε τὰ κάρβουνα καὶ τὰ ξύλα διὰ τὸν χειμῶνα. Ἡ μητέρα ἄρχισε νὰ στρώνῃ τὰ δωμάτια καὶ νὰ βάζῃ τὸ μαγκάλι. Καὶ τὸ βράδυ μαζερώμασε ὅλοι μας γύρω ἀπὸ τὴ φωτιά καὶ κουβεντιάζομε. Τὴ ὥρα εἶναι νὰ κουβεντιάζεις καὶ συνάμα νὰ ἀκούς τὸν κῆπο τῆς βροχοῦλας εἰς τὰ τζάμια τοῦ παραθύρου!

Κάθε πρωὶ ποὺ σηκώνομαι ἀπὸ τὸ ζεστό μου κρεββατάκι βλέπω τὸν καπνὸ νὰ διώχνεται ἀπὸ τὸν ἀέρα μετὰ μανία ὡσὰν ἀνεμοστρόβιλος, ἀπὸ τὰ γειτονικά σπίτια.

Εἶναι βράδυ. Κάθομαι γύρω ἀπὸ τὴν φωτιά καὶ σκέπτομαι τοὺς γεωργούς τὴν χαρὰν ποὺ κάνουν ὅταν βρέχει· σκέπτομαι ὅμως καὶ τὰ ὄρφανὰ παιδάκια βρεμμένα καὶ νηστικά νὰ γυρίζουν ζητώντας ἐλεημοσύνη.

Τίς σκέψεις μου σταμάτησε ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἡ γιαγιά ποὺ ἄρχισε νὰ μᾶς λέγει παραμῦθια. Σιγά-σιγά νυστάξαμε. Φιλήσαμε τὸ χέρι τῆς καὶ τρέξαμε γὰρ κοιμηθῶμε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ι. ΤΣΙΚΟΣ

τάξις Ε', 6)ξίου



ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ - ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

“ Χ Ρ Ι Σ Τ Ο Υ Γ Ε Ν Ν Α , ,

Λάμπει και πάλι από τὰ ψηλά οὐράνια τὸ Ἄστρο τῆς Ἀνατολῆς καὶ φωτίζει τὴν ταπεινὴ φάτνη. Εὐπνήσαν οἱ Μάγοι ἀπὸ τὴν ἅγια

μήνυμα τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ Λυτρωμοῦ. Τὰ πυκνὰ σκοτάδια τῆς ἁμαρτίας διαλύονται ἀπὸ τὸ Θεῖο Φῶς τοῦ Χριστοῦ. Οἱ καρδιές μας



Ἀπὸ τῆ χριστουγεννιάτικη γιορτῆ τῶν Σχολείων μας

φωτίζονται καὶ λαχταροῦν. Παίρνομε δύναμη καινούργια καὶ ἀναγαλιάζομε ἀπὸ τὴ Γέννησι τοῦ Χριστοῦ μας.

Τὸ χαρμόσυνο αὐτὸ γεγονός τὸ γιορτάζομε μὲ ἐνάλη χαρὰ καὶ εὐσέβεια. Ὁλος ὁ χριστιανικὸς κόσμος πανηγυρίζει. Τὰ παιδιά, σὺν ἀγγελῶδία χαρωπᾶ, τριγυρίζουν στὶς γειτονιές καὶ τραγουδοῦν «τὰ κάλαντα». Οἱ ξηνητεμένοι γυρίζουν, φορτωμένοι δῶρα καὶ χρήματα, γιὰ νὰ γιορτάσουν στὰ σπίτια τους μὲ τοὺς δικούς τους. Ὅλοι, φτωχοὶ καὶ πλούσιοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, νοιώθουν ἀληθινὴ χαρὰ μέσα στὴν ψυχὴ τους, αὐτὲς τὶς ἅγιες μέρες.

Ἡ Γέννησι τοῦ Χριστοῦ, τοῦ μικροῦ Θεοῦ τῶν παιδιῶν εἶναι ἕνα τρανὸ παράδειγμα τῆς ἀπέραντης ἀγάπης καὶ καλωσύνης τοῦ Θεοῦ.

Ἄς ἀνοίξωμε κι' ἐμεῖς διὰ πλάτα τὶς καρδιές μας, γιὰ νὰ ὑποδεχτοῦμε μὲ ἀγάπη καὶ καλωσύνη ἐληθινὴ τὸ Θεὸ, ποὺ ξεκινᾷ ἀπὸ μιὰ φάτνη γιὰ νὰ φτάσῃ στὸ μαρτυρικό Σταυρὸ, συντρίβοντας ἔτσι τὸ κακὸ καὶ τὴν ἁμαρτία.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΕΜΟΣ

Τάξις Στ' Βου Μονοταξίου

φεγγβολὴ καὶ ξεκινοῦν γιὰ τὴ Βηθλέεμ... Χαρμόσυνα κτυποῦνε τῆς ἐκκλησίας μας οἱ καμπάνες. Ὅλα τριγύρω εἶναι χαρούμενα καὶ φωτεινά.

«Οἱ οὐρανοὶ ἀγάλονται καὶ χαίρει ἡ κτίσις ὅλη».

Ἄνοιξαν οἱ οὐρανοὶ καὶ ξεχύθηκε στὸν κόσμο ἡ ἀπέραντη, ἡ μεγάλη, ἡ θεῖα καλωσύνη.

«Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε, Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε.

Χριστὸς ἐπὶ γῆς ὑψώθηκε...».

Ἄς γονατίσωμε ταπεινὰ μπροστὰ στὸ θεῖο βρέφος τῆς φάτνης καὶ ἄς ἐνώσωμε τὴ φωνή μας μὲ τοὺς ἕμνους τῶν ἀγγέλων τῆς Βηθλέεμ:

«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Χριστούγεννα, εὐλογημένα Χριστούγεννα... Ὅλοι μας ξαναγεννιόμαστε μὲ τὴ Γέννησι τοῦ Χριστοῦ μας.

Ἐορταεὶ σήμερα στὸν κόσμο ὁ Μεγάλος Λυτρωτὴς καὶ φέρνει τὸ



Ἀπὸ τὴν πρωτοχρονιάτικη γιορτῆ τῶν Σχολείων μας

Ἡ Χριστουγεννιάτικη καὶ πρωτοχρονιάτικη γιορτὴ τῶν Σχολείων μας

Ἀπὸ πολλὰς μέρες ἐτοιμαζόμεστε γιὰ τὴ Χριστουγεννιάτικη γιορτὴ. Ὅλοι μας περιμέναμε μὲ ἀγωνία. Οἱ δασκάλοι μας φρόντισιν γιὰ τὰ ποιήματα καὶ τὶς ἀπαγγελίες. Ἄλλοι ἔκαναν τὶς πρόβες στὶς ἐλεύθερες ὥρες, ἄλλοι ἐτοιμάζαν τὰ σκηνικά καὶ ἄλλοι ἐφκίασαν τὶς στολὲς καὶ τὰ φτερὰ γιὰ τ' ἀγγελούδια. Ὅλα τὰ παιδιά εἶχαν με γιὰ τὴν χαρὰ. Τὰ Χριστουγεννιάτικα τραγούδια ἀντηνοήσανε χαρούμενα σ' ὅλες τὶς αἰθούσες τοῦ σχολείου μας τὶς τελευταῖες μέρες.

Ἐπὶ τέλους ἔφτασε ἡ εὐλογημένη μέρα. Εἶναι Τρίτη ἀπόγευμα. Ὅλοι οἱ μαθηταὶ παίζουν μὲ ἐνθουσία σὺν τὴν αὐλὴν τοῦ Σχολείου μας.

Ξάφνου, χτυπᾷ τὸ καμπανάκι. Γρήγορα-γρήγορα μπαίνομε στὴ γραμμὴ καὶ κάνομε ἡσυχία. Οἱ καλοὶ μας δάσκαλοι πρόσχαροι καὶ γελαστοὶ μᾶς ὀδηγοῦν κατὰ σχολεῖα καὶ τάξεις στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ θεάτρου. Ὅλοι εἴμαστε ἀνυπόμονοι καὶ ἀνήσυχτοι. Ἡ καρδιά μας χοροπηδαίει.

Τρίβομε τὰ χέρια μας ἀπὸ τὴν χιρὰ μας. Καθόμεστε μὲ τάξι καὶ σιρὰ στὰ ἀναπαυτικά μας καθίσματα. Τὰ παράθυρα εἶναι ὅλα κλεισμένα καὶ σκεπασμένα μὲ τὶς μύρες κουρτίνες. Οἱ μεγάλες λάμπες ἔφεγγαν δυνατὰ στὴν αἴθουσα τοῦ θεάτρου. Ἡ σκηνὴ εἶναι κλεισμένη. Μπροστὰ-μπροστὰ εἶναι ἡ χορωδία τῶν Προτύπων καὶ δεξιὰ κίθονται στὰ καθίσματα τὰ παιδιά, πὺν θὰ μᾶς ἀπαγγεῖλουν τὰ ποιήματα. Ἄδικα οἱ δάσκαλοι μᾶς φωνίζον καὶ σφυρίζον, γιὰ νὰ ἡσυχάσωμε. Ὅλα τὰ παιδιά ἀνήσυχον.

Σὲ λίγο ἀκούγεται μιὰ δυνατὴ σφυρίχτρα. Ὅλοι μας καθόμεστε προσοχῇ. Μιὰ μαθήτρια ἀνεβαίνει στὴ σκηνή. Ἡ γιορτὴ μας ἀρχίζει. Γίνεται ἡ προσευχὴ. Τίποτε δὲν ἀκούγεται πιά στὴν αἴθουσα. Ὅλοι μας παρακολουθοῦμε μὲ χαρὰ. Πολλὰ παιδιά, μικρὰ καὶ μεγάλα ἀνεβαίνουν μὲ τὴ σειρά στὴ σκηνὴ καὶ λένε τὰ ποιήματά τους. Τὶ ὄμορφα πὺν τὰ λένε! Τὶ θάρρος, πὺν ἔχουν καὶ τὰ μικρὰ τῆς Πρώτης καὶ Δευτέρας τάξεως! Τὶ ἐνθουσιασμό πὺν ἔχουν!

Μπροστὰ μπροστὰ, στὶς πρῶτες θέσεις κίθονται καὶ μερικοὶ γονεῖς τῶν μαθητῶν καὶ καμαρώνουν τὰ παιδιά τους. Τὸ θέατρο ἀντηχεῖ

ἀπὸ τὰ πολλὰ καὶ ζωηρὰ χειροκροτήματα. Ἡ χορωδία τῶν Προτύπων τραγουδαίει ὄμορφα Χριστουγεννιάτικα τραγούδια. Ὅλα γίνονται ὄμορφα. Πολλὰ παιδιά εἶπαν ποιήματα. Ἀνάμεσα ἡ χορωδία μας ἔψαλλε κατάλληλα ᾠσματα.

Σὲ λίγο σβήνουν τὰ φῶτα καὶ ἀνοίγει ἡ αὐλαία τῆς σκηνῆς. Τὸ περιμέναμε αὐτὸ μὲ χαρὰ. Τὶ ὄμορφα πὺν ἦταν! Φάνηκε ἡ Γέννησι τοῦ Χριστοῦ. Στὸ βάθος τὸ Σπήλαιο μὲ τὴ φάτνη. Νὰ ὁ Χριστοῦλης! Νὰ ἡ Παναγίτσα καὶ ὁ Ἰωσήφ! Νὰ καὶ τὸ ἄστρο τῆς Βηθλεὲμ... Τὶ ὄμορφη καὶ φανταχτερὴ εἰκόνα! Σὰν ἀληθινὰ μᾶς ἔμοιαζαν. Μεγάλῃ ἐντύπωσιν μὲ ἔκαναν τὰ ἀγγελούδια πὺν ἦταν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τῆς φάτνης. Τὶ χαριτωμένα! Πῶς ἄστροφταν! Ποτὲ δὲν θὰ ξεγᾶσω αὐτὴ τὴν ὄμορφη εἰκόνα. Ἐξαφνα μπαίνομε στὴ σκηνὴ οἱ τρεῖς Μάγοι, ὄμορφα ντυμένοι, μὲ ἄσπρα καὶ μαῦρα γένια. Προχωροῦν καὶ προσκυνοῦν τὸ Χριστό. Μὲ εὐλάβεια γονατίζουν καὶ λένε κάτι ποσοητικά λόγια.

Καθὼς ἀποχωροῦν ἀπὸ τὴν ἄλλῃ πόρτα ἡ χορωδία ψάλλει τὸ τροπάριον τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἡ αὐλαία ἔκλεισε καὶ ἡ χορωδία ἐσπύρισε πάλι νὰ τραγουδᾷ καὶ ἄλλα Χριστουγεννιάτικα τραγούδια. Τὰ χειροκροτήματα τῶν παιῶν δὲν ἔσταματοῦσαν.

Σὲ λίγο ἀνοίγει πάλι ἡ αὐλαία. Ἡ γιορτὴ συνεχίζεται μὲ Ἀγιοβασιλιάντικα τραγούδια καὶ ποιήματα. Στὴ σκηνὴ κίθεται ὁ ἄσπρο-μάλλης γερο-γρόνος καὶ συλλογίζεται τὰ περασμένα. Ξάφνου μπαίνομε δώδεκα παλληκάρια στὴ σκηνὴ καὶ μαζί ὁ Νέος Χρόνος 1959. Ὁ παλιὸς χρόνος παραδίνει τὴν ἐξουσίαν του καὶ τὸ σκῆπτρον του στὸν καινούργιον Χρόνον, πὺν εὔχεται σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους εἰρήνη, χαρὰ καὶ εὐτυχία. Ἡ χορωδία ψάλλει πρωτοχρονιάτικα τραγούδια: «Πάει ὁ παλιὸς ὁ Χρόνος... Καλὴ χρονιά, καλὴ χρονιά. Χαρούμενη χρονίῃ Πρωτοχρονιά...». Ἡ αὐλαία κλείνει ὕστερα ἀπὸ κάμποσιν ὥρα καὶ τὰ παιδιά ξεσποῦν σὲ ζωηρὰ χειροκροτήματα. Ἡ ἑορτὴ συνεχίστηκε μὲ μερικὰ ἀκόμη ποιήματα καὶ τραγούδια.

Στὸ τέλος ὁ Ἀϊ-Βασίλης ἐμοίρασε ἀπὸ ἕνα δέμα μὲ δῶρα σὲ ὅλα τὰ σχολεῖα γιὰ τοὺς μαθητάς.

Ἡ αὐλὴ τοῦ Σχολείου

Τὸ σχολεῖο μου, ἡ Ζωσιμαῖα Παιδαγωγικὴ Ἀκαδημία, ἔχει μιὰ ὥρα καὶ μεγάλη αὐλὴ. Μέσα σ' αὐτὴ τὴν αὐλὴν τὰ παιδιά ὄλων τῶν τάξεων κάνουν τὰ τρελλὰ τους παιχνίδια. Σ' αὐτὴ, κατὰ τὴν ὥρα τοῦ διαλείμματος, ὁ ἕνας μαθητὴς βλέπει τὸν ἄλλο, λένε τὶς φροντίδες τους καὶ φτεαχνοῦν τὶς φίλιες μεταξὺ τους.

Ἀλήθεια πόσα δὲν ἔχει δεῖ καὶ δὲν ἔχει ἀκούσει ἡ αὐλὴ!

Πότε τὰ χαρούμενα καὶ γελαστὰ πρόσωπα τῶν παιδιῶν καὶ πότε τὰ μωτρωμένα πρόσωπα τῶν μαθητῶν πὺν μάλωσε ὁ δάσκαλος γιὰ τὶς ἀταξίες τους. Πόσα ἐνδιαφέροντα πράγματα θὰ εἶχε ἀλήθεια νὰ μᾶς πῆ, ἂν μπορούσε νὰ μᾶς διηγηθῆ τὴν ἱστορία τῆς!

Μέσα σ' αὐτὴ ζοῦμε μιὰ ἰδιαίτη εὐχάριστη καὶ χαρούμενη ζωὴ. Ἐκεῖ περῆφανα καὶ ξέγνιαστα μπαίνομε στὴ γραμμὴ μὲ καμαρωτὰ τὰ κορμιά καὶ κάνομε τὴν πρωῒνη προσευχὴ μας.

Ἀλλὰ δὲν σᾶς τὴν περιέγραψα πῶς εἶναι! Εἶναι μιὰ μεγάλη στενόμακρη ἔκταση πὺν δέχεται ὅλους μας, μόλις θγαίνομε ἀπὸ τὸ μάθημα. Στὸ ἀριστερὸ μέρος τῆς αὐλῆς εἶναι μιὰ μικρὴ πρασιὰ χωρισμένη μὲ λεβαντίνες πὺν πίσω ἀπ' αὐτὴς φυτόνεται τὸ ὀλοπράσινο τριφύλλι. Μέσα εἶναι μιὰ σειρὰ ἀπὸ σόφρα καὶ ὕστερα ἀπλώνεται ὁ κήπος μὲ τὰ ὠραῖα λουλούδια.

Στὴν ἀρχὴ τῆς αὐλῆς, μόλις μπαίνομε ἀπὸ τὴ μεγάλη εἴσοδο, ὑπάρχει τὸ σκάμα ὅπου ὅλα τὰ παιδιά τρέχουν γιὰ νὰ πηδήσουν. Στὸ ἐπάνω μέρος σ' ἕνα ἐψωματάκι θροσκονται, τὶ χαρὰ! οἱ κούνιες! Ἐκεῖ μὲ τὴν σειρὰ τους οἱ τάξεις πηγαίνουν, καὶ τὰ παιδιά ἄλλα κουνιοῦνται ξέγνιαστα ἄλλα γλυστοῦν στὶς γλύστρες καὶ ἄλλα παίζουν τὴν τραμπάλα.

Αὐτὴ εἶναι ἡ αὐλὴ τοῦ σχολείου μας.

ΝΕΛΛΗ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Δ' Τάξις 6) ταξίου

Τὶ χαρὰ πὺν εἶχαμε! Ἡ γιορτὴ ἔκλεισε μὲ τὸν Ἑθνικὸ Ἕμνο. Στὸ τέλος ὀμίλησε πρὸς ὅλους τοὺς μαθητάς ὁ Δ)τῆς μας κύριος Παπαζήσης καὶ μᾶς εὐχήθηκε καλὰ Χριστούγεννα, καλὲς γιορτὲς καὶ καλὴ Χρονιά. Ἐτοὶ ἐτελείωσε ἡ ὄμορφη Χριστουγεννιάτικη γιορτὴ μᾶς πὺν μᾶς ἄσπασε τόσες ὠραῖες ἐντυπώσεις.

ΘΕΟΔΩΡΑ ΖΙΩΓΑ

Τάξις Στ' Βου Μονοταξίου

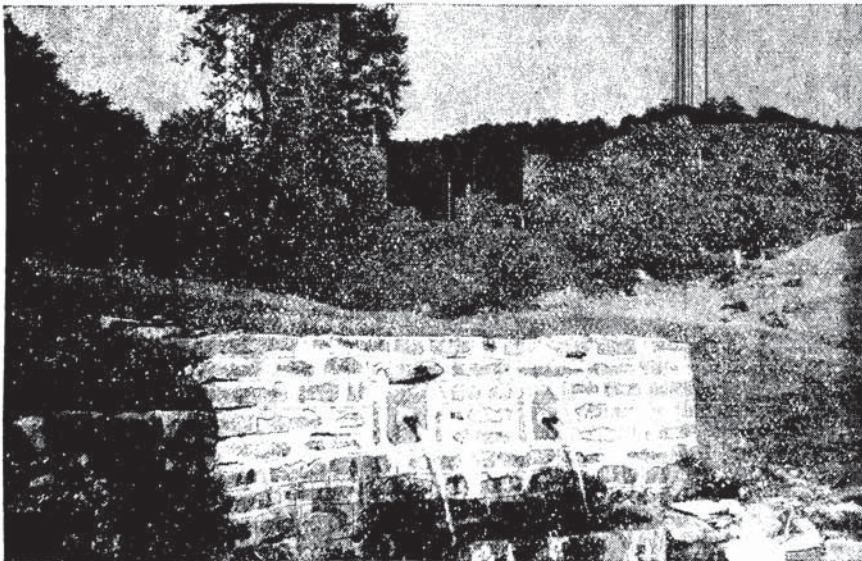


Πρωϊνὸ στὴ βρύση τῶν κυνηγῶν

Σὲ μία ἐπίσκεψι μιᾶς φιλικῆς οἰκογενείας στὸ σπίτι μας, ἀποφασίσθηκε κάτι. Ἐπειδὴ ὁ φίλος τοῦ μπαμπᾶ μου εἶναι κι αὐτὸς μανιώδης κυνηγὸς (σὺν τὸν πατέρα μου) καὶ μιὰ πού ἐκεῖνος διαθέτει καὶ κούρσα μὲ μεγάλη χαρὰ μας ἀκούσαμε ὅτι τὴν Κυριακῇ, καὶ ἂν ὁ καιρὸς θὰ ἦταν καλὸς, θὰ πηγαίναμε

δες τῶν σκυλιῶν, τὰ ὁποῖα τοποθετήθηκαν μὲ ἐπιμέλεια στὸ πόρτ—μπαγιάς τοῦ αὐτοκινήτου, κι' ἐμεῖς στὶς θέσεις μας.

Ἐξεκινήσαμε καμμιὰ φορὰ ἀφοῦ χωρέσαμε ὅπως - ὅπως ὅλοι, στὴν ἀρκετὰ εὐρύχωρη κούρσα. Ἡ πόλις παρουσάζε ἐρημικῇ εἰκόνα. Δὲν συναν-



Μία βρύση μὲ κρῦο νερὸ τῆς ἡπειρωτικῆς ὑπαίθρου πού ξεδιψάει τοὺς κουρασμένους κυνηγοὺς

καὶ οἱ δύο οἰκογένειες ἐκδρομοῦλα πρὸς τὴν βρύση τῶν κυνηγῶν. Αὐτὴ εἶναι στὸ 22ο χιλιόμετρο πρὸς τὸ Καλπάκι. Φυσικὰ ἐμεῖς δὲν θὰ ἀκολουθούσαμε τοὺς κυνηγοὺς στὸ κυνήγι τους, ἀλλὰ, μὲ τὴν ἀφορμὴ αὐτή, θὰ ἀπολαμβάναμε λίγο ὑπανθρο. Δὲν θυμοῦμαι ἂν κοιμήθηκα πολλές ὥρες ἀπ' τὴν χαρὰ μου. Γιατὶ δίπλα στὰ κυνηγετικὰ εἶδη πού ἐτοίμαζε ὁ μπαμπᾶς μου ἀπὸ βραδύς, ἐτοιμάσαμε κι ἐμεῖς τὰ δικά μας εἶδη τῆς ἐκδρομῆς. Καὶ ὁμολογῶ ὅτι ἦταν πολὺ εὐχάριστη ἀπασχόλησις αὐτή.

Ἄλλες Κυριακὲς πού ἐφευγε γιὰ τὸ κυνήγι ἦταν βαθεῖα νύχτα. Τοῦτο ὅμως τὸ πρωῖνὸ γιὰ χάρα μας, μᾶς ἐξύπνησε μόλις ἐχάραξε. Καὶ νά! Σὲ λίγο τὸ κλάξον τοῦ αὐτοκινήτου ἀκούγεται ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα μας. Ἡ ἀλλή ἀντήχησε ἀπὸ φωνές, γανγίσματα σκυλιῶν, γέλια, χαρές καὶ ἐπλεπες ἐδῶ σακκίδια, ἐκεῖ φυσιγγιοθήκες πού μπερδεύονταν μὲ τὶς ἄλλοσφι-

τούσαμε στοὺς δρόμους παρὰ μόνον κανέναν ὀδοκαθαριστὴ ἢ κανέναν ἐφημεριδοπώλη. Ποῦ καὶ ποῦ κανέναν διαστικὸν ταξιδιώτη νὰ τρέχη μὲ τὴν βαλίτσα στὸ χέρι. Ὅσο προχωρούσαμε πρὸς τὴν ἔξοδον τῆς πάλεως συναντούσαμε ἐδῶ κι' ἐκεῖ κοῦρσες ἢ μοτοσακὸ μὲ μοναδικοὺς ἐπιβάτας κυνηγοὺς. Ὅλα χοροπηδοῦσαν στὸ διάβα μας σὺν παιγνιδάκια: σπιτάκια ἐξοχικὰ, καλυβοῦλες, δένδρα. Προχωροῦμε πρὸς τὴν μεγάλη γέφυρα τοῦ Λυκοστόμου. Νὰ καὶ τὸ μακρὸ ἀυλάκι τῆς Λαψύτης ἀριστερά μας μὲ τὸν καταπράσινο κάμπο του.

Ἐπιτέρας ἀπὸ κάμποση ὥρα διαδρομῆς, πού βλέπει κανεὶς λογιῆς λογιῶν ὁμορφιῆς, φτάναμε στὸ μαγαζάκι πού εἶναι στὴν βρύση τῶν κυνηγῶν. Κατεβαίνομε, καὶ ἀφοῦ τακτοποιήσαμε τὰ πράγματά μας τρέχομε πέρα πρὸς τὸν κάμπο γιὰ νὰ ξεσταθοῦμε λίγο, γιατί τὸ πρωῖνὸ κρῦο εἶναι τσουχτερὸ. Ἄλλὰ δὲν τὸ νοιῶθουμε ἀπὸ τὴν χαρὰ μας πού

βρισκόμαστε στὴν ἐξοχή. Ἀκόμη ἔχω μπροστὰ στὰ μάτια μου τὴν ὄρασι εἰκόνα τοῦ πρωῖνου αὐτοῦ ὅπως ἀντικρῶζω τὸν καπνὸ πού βγαίνει ἀπὸ τὸ σπιτάκι καὶ ἀνεβαίνει ἴσα πρὸς τὰ ἐπάνω ἀφήνοντας μιὰ ἄσπρη γραμμὴ στὸν μαῦρο φόντο τοῦ ἀπέναντι βουνοῦ πού φαντάζει πανύψηλο ἐπάνω ἀπ' τὴν τοποθεσίαν αὐτή. Μοῦ εἶπαν ὅτι λέγεται Ροντοβάνι ὄλο αὐτὸ τὸ κομμάτι τοῦ ἀμαξιοῦ δρόμου, πού ὁδηγεῖ πρὸς τὸ Ζαγόρι.

Οἱ κυνηγοὶ εἶχαν χαθῆ πιά μέσα στὸ δάσος. Ὡσπου νὰ γυρίσουν αὐτοὶ ἀπ' τὸ κυνήγι τους ἐμεῖς ἀπολαμβάνομε, ὅπως θέλαμε, τὴν ἐξοχή. Στὸν πελώριο πλάτανο πού εἶναι κοντὰ στὴν βρύση δέσαμε κούνια, ὅμως μᾶς ἐμπόδιζαν τὰ κλαδιὰ του, πού στεφάνωναν τὴν χρυσταλλένια βρύση. Μετὰ παίξαμε λογιῆς λογιῶν παιγνιδία καὶ χορέψαμε. Ὅταν κουρασθήκαμε καθήσαμε κάτω καὶ ἀρχίσαμε μὲ μεγάλη ὄρεξι τὸ φαγητὸ.

Κατὰ τὸ μεσημέρι ἀκούσθηκαν ἀπὸ μακρὰ τὰ γανγίσματα τῶν σκυλιῶν. Νά σου, καὶ μέσα ἀπὸ τὸ δάσος ξεπροβάλλουν οἱ κυνηγοὶ μας. Τρέξαμε νὰ τοὺς ὑποδεχθοῦμε γεμάτοι χαρὰ. Ἐχουν στὰ σακκίδια τους λίγες περδικούλες, κάτι μικρὰ πουλάκια καὶ ἕναν λάγυ πού ἦταν τόσο ὁμορφος καὶ μικρὸς. Μετὰ ἀπὸ λίγη ὥρα ἀκούσαμε ὅτι θὰ φεύγαμε. Τότε ὅλοι μῆκαμε στὴν κούρσα καὶ πήραμε τὸν δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

Τώρα ὁ ἥλιος εἶχε φθάσει στὴν μέση τοῦ οὐρανοῦ. Τὰ γύρω μέρη καθὼς καὶ οἱ δρόμοι, δὲν εἶχαν τὴν πρωινή ἡσυχία. Ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ μας στοὺς καταπράσινοὺς κάμπους ἀπὸ τὴν Φθινοπωρινὴ χλόη, ἢ στὰ βουνὰ ἀκούσταν χαρούμενες φωνές. Οἱ ἄνθρωποι καλωσῶριζαν ξανά τὸ φθινόπωρο. Τὶς ἐντυπώσεις τῆς Φθινοπωρινῆς αὐτῆς ἐκδρομῆς, δὲν θὰ τις ξεχάσω ποτέ. Ἦταν τόσο ὄρασι ἐκεῖ!

Ἄνδρονίκη Γ. Σταμάτη

Τάξις ΣΤ' 6) ταξίου

Τὰ σπουργίτια

Τὰ σπουργίτια εἶναι τὰ μόνια πτερωτὰ πού μᾶς συντροφεύουν καὶ στολιζοῦν τὴ φύση τὸ χειμῶνα. Ἐξυπνα ὅπως εἶναι κατορθώνουν νὰ περάσουν τὴν δύσκολη αὐτὴ ἐποχὴ. Ὅλη τὴν ἡμέρα πετοῦν καὶ ψάχνουν γιὰ νὰ βροῦν τὴν τροφὴ τους.

Πολλὲς φορὲς μοῦ ἔτυχε νὰ παρακολοιθῶ τὰ σπουργίτια, ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ μου. Εἶδα μιὰ μέρα τὴν γειτόνισσάν μου νὰ τὰίξει τὶς κόττες τῆς μερικὰ σπουργίτια ξεπετάχθηκαν ἀπὸ τὸ δένδρο, λὲς καὶ παρακολοιθοῦσαν πότε

Τὰ πρωτοβρόχια

Εἶναι Φθινόπωρο. Οἱ βροχὲς ἄρχισαν. Χθὲς ἦταν ἡ πρώτη δυνατὴ βροχὴ ποὺ ἔπεσε μετὰ ἀπὸ τόσοὺς μῆνες.

Μέ χαρὰ ἐδέχθηκα τὴν πρώτη βροχὴ. Ἦμουν στὸ σπίτι, κοντὰ στὴ γιαγιά, καὶ ἄκουγα μὲ χαρὰ τὰ παραμύθια της ποὺ τόσο μὲ εὐχαριστοῦσαν. Γιὰ μιὰ στιγμή μιὰ βροντὴ ἀκούστηκε καὶ ἀμέσως ἄρχισε νὰ βρέχει. Ἦταν τὸ σύνθημα. Σιγὰ-σιγὰ οἱ δροσοσταλιῆς δυνάμωσαν.

Τὰ λουλούδια σήκωναν τὰ κεφάλια τους στὸν οὐρανὸ καὶ τὰ κουνοῦσαν σὰν νὰ τὸν εὐχαριστοῦσαν. Ἡ γῆ ἀνοίγει τὸ πελώριο στόμα της καὶ δεχόταν τὸ νερὸ της. Ὅλη ἡ φύσις ἦταν εὐχαριστημένη· μόνο τὰ σπουργίτια ἦταν λυπημένα καὶ τιτίβιζαν ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρό μου. Πῆγα νὰ τὸ ἀνοίξω καὶ νὰ τοὺς ρίξω λίγα ψίχουλα· μὲ διέκοψε ὅμως μιὰ βροντὴ καὶ τὰ σπουργίτια ἔφυγαν τρομαγμένα.

Τὰ μάτια μου τὴ στιγμή αὐτὴ ἔπεσαν στὸν δρόμο. Διαβάτες μὲ ὀμπρέλλες περνοῦσαν βιαστικοί. Στὰ αὐλάκια τὸ νερὸ κυλοῦσε γρήγορα. Εἶχα ξεχαστεῖ κυττάζοντας τὸ δρόμο. Ἀπὸ τοὺς ρεμβασμούς μου μὲ διέκοψε ἡ σωνὴ τῆς γιαγιάς μου. Ἐκλείσα τὸ παράθυρο καὶ μπῆκα μέσα. Λυπήθηκα ποὺ ἔχασα αὐτὸ τὸ ὠραῖο θέαμα. Ἡ γιαγιά μου, ἄρχισε νὰ ἀποτελειώνη τὸ παραμῦθι της. Τώρα βρισκόμενα πάλι σὲ παλάτια καὶ σὲ πύργους...

Δ. ΜΠΑΜΠΑΣΙΚΑΣ

Τάξις Ε' 6)ξίου

θὰ φύγη, γιὰ νὰ πᾶνε νὰ πάρουν καὶ αὐτὰ τὸ μεριδίό τους. Τότε ἔγινε μέγας κανγᾶς μὲ τίς κόττες· οἱ κόττες τὰ κυνηγοῦσαν μὰ αὐτὰ ἔξυπνα καὶ σβέλτα ὅπως ἦταν κατώρθωσαν νὰ γεμίσουν τὴν κοιλιὰ τους.

Τὶς παγωμένες ἡμέρες τοῦ χειμῶνα ἀλλὰζει ἀκόμη καὶ αὐτὸ τὸ κελᾶδιμά των. Εἶναι θλιμμένο, σιγανό, παραπονιάρικο σὰν νὰ ζητᾷ βοήθεια ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Μὰ σὰν ἔλθῃ ἡ Ἄνοιξι φλύαρα πετᾷ ν καὶ διαλαλοῦν τὸν ἐρχομὸ της, πρῶτα αὐτὰ ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα πουλιά.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΜΠΑΤΣΟΣ

Τάξις Ε' Αου Μονοταξίου

ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ ΜΑΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΚΑΙ ΕΚΤΙΜΟΥΝ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΩΝ ΣΕΒΑΣΤΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ ΜΑΣ

Μία ἐπιστολὴ γονέως

Πρὸς τὸν Διευθυντὴν τοῦ 4)ταξίου Δημοτικού Σχολείου κ. Δημ. Ξακελλαρίου ἐστάλη ἀπὸ τὸν ταγματάρχην κ. Κατσαρό ἡ παρακάτω ἐπιστολή:

Ἀξιότιμε Κύριε Διευθυντά,

Παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου, μετετέθην ἐκ τῆς Φρουρᾶς Ἰωαννίνων εἰς τὴν τοιαύτην Ἀθηνῶν (ΓΕΣ).

Εἰς ἐκ τῶν βασικότερων λόγων δι' οὓς δὲν ἐπεθύμουν τὴν ἐξ Ἰωαννίνων μετάθεσίν μου, ἦτο ἡ ἐπιδιώξις μου ὅπως ὁ υἱός μου περατώσῃ τὴν Στοιχειώδη ἐκπαίδευσίν του, εἰς τὸ ὕψ' Ἑτάξις Πρῶτονον Σχολεῖον τῆς Ζωσιμαίας Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας.

Ἡ διετής φοίτησις τῆς θυγατρὸς μου Μαρίας (Ε' καὶ Στ' τάξις) καὶ τοῦ υἱοῦ μου Νικολάου (Δ' καὶ Ε' τάξις) καὶ ἡ κατ' αὐτὴν παρακολούθησις τῆς ἀλματώδους προόδου των, μοῦ ἐπιτρέπουν καὶ ἐπιβάλλουν νὰ ἐκφράσω πρὸς Ἑτάξις καὶ τὸ ὕψ' Ἑτάξις ἐκπαιδευτικὸν προσωπικὸν τὰς ἀπείρους καὶ θερμὰς οἰκογενειακὰς εὐχαριστίας μου, καθὼς καὶ τὰ εἰλικρινὰ μου συγχαρητήρια διὰ τὸ συντελούμενον ὕψ' Ἑτάξις Ἑθνικὸν παραγωγικὸν ἐκπαιδευτικὸν ἔργον.

Ἡ ἀρτία κατάρτισις τῶν τέκνων μου εἰς τὸ ὕψ' Ἑτάξις σχολεῖον, συντέλεσαν ὥστε, ἡ μὲν κόρη μου νὰ ἐγγραφῇ ἐκ τῶν πρώτων, εἰς τὴν Γ' τάξιν τοῦ ὁμοτίμως ἀρίστου ἐκπαιδευτικοῦ Ἰδρυματος, τοῦ Γυμνασίου Θελέων Ἀρσακείου Ψυχικοῦ, ὁ δὲ υἱός μου νὰ παρουσιάξῃ φανερόμενον καθ' ὁμολογίαν τοῦ Δ)τοῦ καὶ διδασκάλου του, εἰς τὸ Πρῶτονον Δημοτικὸν Σχολεῖον Ψυχικοῦ, προπαρασκευασθέντος δι' εἰσαγωγὴν του εἰς τὸ Πειραματικὸν Γυμνάσιον τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Ἐκτὸς τῆς ἐκπαιδευτικῆς ἀναπτύξεως των, ἡ πρόοδος τῆς στάθμης τῆς Σχολικῆς ἀγωγῆς των, ἐκ παραλλήλου μὲ τὴν οἰκογενειακὴν τοιαύτην, συντέλεσαν εἰς τὸ νὰ δημιουργηθοῦν ἡδὴ εὐμενῆ σχόλια καὶ εἰς τὰ νέα των Σχολεῖα, παρὰ τὸ μικρὸν μέχρι τοῦδε χρονικὸν διάστημα.

Λυπηθήκαμε οἰκογενειακῶς εἰλικρινά, διότι ἡ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἐπιβληθεῖσα ἀναχώρησις μας κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν Ἑταξίων διακοπῶν, δὲν μᾶς ἐπέτρεψε τὸν διὰ ζώσης ἀποχαιρετισμὸν σας καὶ τὴν ἔκφρασιν τῶν ὀφειλομένων εἰς Ἑτάξις εὐχαριστιῶν καὶ θερμοτάτων συγχαρητηρίων καὶ τῆς ἐγγνωμοσύνης μας διὰ τὸ συντελεσθὲν ἔργον.

Δὲν θὰ παύσωμε ποτὲ νὰ διακηρύσωμε εἰλικρινά τὸ συντελούμενον ὕψ' Ἑτάξις ἄξιον παντὸς ἐπαίνου ἔργον.

Παρακαλοῦμεν ὅθεν, ὅπως διὰ τῆς παρουσίας δεχθῆτε καὶ διαβιβάσητε εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς μας συναδέλφους σας, τοὺς θερμότερους οἰκογενειακοὺς μου χαιρετισμούς, τὸν ἀπειρον σεβασμὸν τῶν τέκνων μας καὶ τὰς θερμότερας εὐχὰς μας διὰ τὴν ἐν συνεχείᾳ ἐπιτυχίαν τῶν Ἑθνικῶν Σας προσπαθειῶν. Ἰδιαίτερος σὰς παρακαλοῦμεν ὅπως διαβιβάσητε τὰς εὐχαριστίας καὶ εὐχὰς μας εἰς τοὺς διατελέσαντας ἐκπαιδευτὰς τῶν τέκνων μας, ἐκλεκτοὺς ἐκπαιδευτικοὺς κ. κ. Σπυρόπουλον, Κουνάβον, Τσιάραν, καὶ δίδαν Γκωλέτση.

Μετὰ πλείστης τιμῆς καὶ ἀπείρου σεβασμοῦ.

ΚΑΤΣΑΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Ταγ)ορχης Πεζικοῦ

Παρότιση 72 — Νέον Ψυχικὸν Ἀθῆναι



Τὸ Μέτσοβο, ἡ ὠραία κωμόπολις τῆς Ἠπείρου, πατρίδα τοῦ μεγάλου εὐεργέτου Γ. Ἀβέρωφ (Βλέπε σχετικῶς σελ. 8)



ΑΠΟ ΤΙΣ ΟΜΟΡΦΙΕΣ ΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ



ΜΙΑ ΑΚΟΜΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ ΣΠΗΛΑΙΟ ΠΕΡΑΜΑΤΟΣ - ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ